

CONTES D'AHIR,
CONTATS AVUI,
COMPTEN PER SEMPRE.

Hi havia
Una vegada

*Que els contes et portin fins on la teva imaginació abasti.
Quan els acabis. . . recorda que quan vas començar vas tenir
il·lusió, quan els llegies molts desitjos, i, al final, un record
inoblidable.*

A D., que m'ha fet sentir la il·lusió per la lectura.

ÍNDEX

0	INTRODUCCIÓ	-----	1
I	ESTUDI GENERAL DEL CONTE		
1.1	DEFINICIÓ DE CONTE	-----	5
1.2	AUTORS		
1.2.1	Germans Grimm	-----	6
1.2.2	Hans Christian Andersen	-----	8
1.2.3	Charles Perrault	-----	9
1.3	ESTRUCTURA DELS CONTES	-----	10
1.4	TRANSMISSIÓ DELS CONTES	-----	13
1.5	FINALITAT	-----	14
1.6	TIPUS DE CONTES	-----	16
1.6.1	Diferència entre conte, faula i llegenda	-----	17
1.7	PERSONATGES DELS CONTES INFANTILS	-----	19
1.8	ESPAI	-----	20
1.9	TEMPS	-----	21
1.10	NARRADOR I PUNT DE VISTA	-----	21
1.11	SIMBOLOGIA	-----	22
II	PART PRÀCTICA		
	1. Anàlisi de les narracions		
2.1	INTRODUCCIÓ	-----	25
2.2	CONTE TRADICIONAL		
2.2.1	Blancaneu		
	<i>Conte</i>	-----	26
	<i>Anàlisi</i>	-----	35

2.2.2	Els tres porquets		
	<i>Conte</i>	-----	45
	<i>Anàlisi</i>	-----	52
2.3	RONDALLA		
2.3.1	Les farinetes		
	<i>Narració</i>	-----	61
	<i>Anàlisi</i>	-----	63
2.4	FAULA		
2.4.1	L'àliga i l'escarabat		
	<i>Narració</i>	-----	68
	<i>Anàlisi</i>	-----	69
III	PART PRÀCTICA		
	2. Rosaflor		
3.1	INTRODUCCIÓ	-----	75
3.2	ROSAFLOR	-----	79
IV	CONCLUSIONS	-----	88
V	VALORACIÓ PERSONAL	-----	92
VI	AGRAÏMENTS	-----	93
VII	BIBLIOGRAFIA	-----	94

0-INTRODUCCIÓ

Quan a primer de Batxillerat em van dir que havia de començar a fer el Treball recerca vaig estar pensant en diversos temes: com per exemple, l'evolució de les paraules al llarg del temps o com canvia la mateixa paraula dita en un poble o en un altre (hauria escollit tres pobles del baix Segrià i hauria fet l'anàlisi de l'evolució de les diferents paraules). Aquests temes em semblaven força interessants, però potser no prou per fer-ne un treball de recerca. Per això vaig decidir fullejar diferents treballs de recerca d'altres cursos de la biblioteca del centre i en vaig trobar un que tractava dels contes infantils. Em va semblar un tema que podria agradar-me molt ja que des de petita he tingut un interès especial per aquestes històries i també perquè és un tema relacionat amb els nens, cosa que té molt a veure amb la professió de mestra que m'agradaria exercir d'aquí uns anys i així portaria alguna cosa apresada de base.

He de dir, però, que en un principi vaig decidir només fer una anàlisi teòrica i pràctica dels contes, però que, després d'endinsar-me en el tema, he anat canviant el plantejament del treball.

El pas següent va ser parlar amb la meva professora de Llengua catalana, per plantejar-li si era factible fer el treball sobre aquest tema i si podia ser la meva tutora. La resposta a les dues qüestions va ser afirmativa i poc temps després ja començava a posar-me a treballar.

Des d'un bon principi el meu treball de recerca va partir d'una hipòtesi inicial que consistia a comprovar si els contes tradicionals seguien realment unes pautes comunes tant a nivell de l'estructura, com de confecció dels personatges, de situació en un temps i un espai determinats, de simbologia... És a dir, volia saber si allò que es diu a nivell teòric dels contes apareix realment a la pràctica.

A partir d'aquesta hipòtesi em vaig marcar uns objectius per a aquest treball recerca que són els següents:

1. Fer un estudi a nivell teòric de com analitzar un conte.
2. Analitzar diversos tipus de contes tradicionals.
3. Saber extreure conclusions comparant l'estudi teòric i el pràctic.
4. Crear un conte tradicional.

Per desenvolupar la hipòtesi que acabo d'esmentar anteriorment i aconseguir els objectius fixats he utilitzat com a eina metodològica la recerca bibliogràfica i la creació pròpia.

Pel que fa a l'estructura, he dividit el treball en tres parts: Una part teòrica, una part pràctica i una darrera part que serà la de creació pròpia.

Per fer la primera part he consultat diverses pàgines web i diferents llibres de la biblioteca de Lleida que m'ha recomanat la tutora del treball i altres que he descobert jo mateixa fent recerca. Dels llibres dels quals he extret més informació, sobretot per a la part teòrica, són, d'una banda, *Iniciació al conte literari*. Antologia a cura d'Alfred Sargatal, en el qual tracta la definició del conte tradicional, com està estructurat, el temps i l'espai en el conte, entre d'altres aspectes. I, d'altra banda, també he consultat *El camino del despertar de los cuentos* de Maria Schluter, aquest llibre acaba de complementar allò que Alfred Sargatal explicava més sintèticament. També ha estat interessant el contingut de diverses pàgines web que he descobert mentre feia el treball i que s'esmenten a la part de la bibliografia del treball.

Després de fer aquesta recerca a nivell teòric, he triat per a la segona part del treball, és a dir, la part pràctica, dos contes tradicionals populars (*Blancaneu i Els tres porquets*), una faula (*L'escarabat i la cigala*) i una rondalla (*Les farinetes*) per demostrar i posar en pràctica la teoria exposada en la primera part del treball.

I, finalment, la tercera part del treball ha consistit a enfrontar-me a un full en blanc i escriure jo mateixa un conte tradicional tenint en compte tot el que he anat descobrint al llarg del treball.

En la part dels annexos, podreu veure que apareixen els textos originals dels dos contes tradicionals que he analitzat marcant en colors els diversos aspectes que he necessitat per fer el seu estudi posterior.

I- *Estudi general del conte*

1.1-DEFINICIÓ DE CONTE

A l'hora de buscar una definició de conte trobem que els diferents autors que tracten el tema coincideixen que un conte és una narració breu on troben un símbol dels problemes de la societat en la qual sorgeix aquest conte .

Els autors i estudiosos del tema se senten encuriosits per la seva fantasia i la seva màgia, però també cadascun introdueix matisos diferents a la definició.

Alfred Sargatal¹ ens explica que el conte és una narració, generalment breu, d'un fet o d'una sèrie de fets reals, llegendaris o ficticis, amb la intenció d'entretenir, divertir , moralitzar, etc.

També afegeix que els contes inclouen elements fantàstics que compleixen amb la funció d'entretenir els oients, en aquest cas els nens, i també els ensenya a diferenciar el que és bo i dolent.

El mateix autor ens confessa que resulta ben difícil definir què és un conte, ja que dintre d'aquest mot s'engloben diferents gèneres².

D'altra banda, la pàgina web <http://cvc.cervantes.es/actcult/ilustracion/cuento.htm>³ explica que el conte és un vehicle excel·lent per fomentar l'educació, impartir una instrucció moral i que també fomenten un interès per la ciència i altres camps relacionats amb la naturalesa.

Els contes no només són un vehicle per fomentar l'educació sinó també per estimular la sensibilitat artística i literària .

També Alfred Sargatal⁴ afegeix que dins el concepte conte se solen incloure narracions anònimes breus, de caràcter narratiu i ens explica que van aparèixer com un instrument

¹ SARGATAL, Alfred, *Antologia a cura d'Alfred Sargatal*. Editorial Laertes, pàg 23

² *Ibidem* pàg.22

³ <http://cvc.cervantes.es/actcult/ilustracion/cuento.htm>

⁴ Op.cit. SARGATAL pàg. 22

destinat a l'ensenyança. Eren escrits per reflectir el que estava passant en aquella època, ja que anteriorment no eren narracions adreçades tan sols als nens, sinó que els llegien gent de totes les edats.

En el mateix estudi, Sargatal ⁵ comenta que, els personatges dels contes eren els portadors del pensament i el sentiment col·lectiu. Els primers contes que van aparèixer reflecteixen la por que sentien els homes davant els fenòmens desconeguts.

1.2. AUTORS

Segons la pàgina web *La tradición oral y los cuentos populares*⁶, els creadors dels contes més antics que coneixem avui dia procedeixen dels pobles orientals. A partir d'aquí es van estendre de país en país per mitjà de la transmissió oral.

1.2.1- GERMANS GRIMM

Uns autors clàssics de contes tradicionals que ens han deixat petjada són: els germans Grimm, segons la pàg web *Grim, Hermanos* ⁷, i també segons *La verdadera historia de los hermanos Grimm*⁸ van ser dos germans anomenats Jacob Grimm, que va néixer el 1785, i Wilhelm Grimm, que va néixer el 1786, eren els fills d'una família d'advocats.

A causa de la mort del seu pare, la família va passar per problemes econòmics i els germans Grimm van anar a viure a casa d'una parenta. A partir d'aquí la carrera dels joves nois va anar a ascendint de manera considerable. La seva relació com a germans va ser molt bona i van

⁵ Op. Cit. SARGATAL, pag. 22

⁶ Op. Cit. www.latradicionoralyloscuentospopulares.es

⁷ <http://www.alohacriticon.com/viajeliterario/article90.html>

⁸ www.HermanosGrimm.es

treballar tota la vida junts encara que els seus caràcters eren ben diferents, ja que Jacob era disciplinat i auster, i Wilhelm era romàntic, somiador i sociable.

A nivell personal, Wilhelm es va casar amb Henriette Dortchem, en canvi Jacob mai no va trobar la dona de la seva vida.

Es van matricular a la universitat de Marburg i després es van llicenciar els dos en Dret i en Literatura medieval.

Després de llicenciar-se van treballar com a bibliotecaris i professors d'universitat.

El seu caràcter impulsu els va fer participar activament en la política d'aquell temps i també van defensar la independència de Polònia.

Es van fer famosos a partir de la recopilació de contes de fades extrets de la tradició oral germànica. Jacob va aportar la seva visió acadèmica de filòleg, mentre que Wilhelm va afegir un estil poètic i literari als relats.

Entre els dos van escriure *Contes per a nens i familiars* (1812) i *Llegendes populars alemanyes* (1816). També van escriure *Contes per a la infància i la llar* (2 volums, 1812-1815) aquesta publicació es va veure augmentada en 1857 i va ser coneguda com *Contes de fades dels germans Grimm*.

Les seves històries recullen contes tradicionals orals de la cultura alemanya, i també altres de versionats, com és el cas d'en Patufet.

Aquestes col·leccions de contes populars van suposar una ajuda intel·lectual durant la unificació política d'Alemanya.

Tots aquest contes infantils, *La caputxeta vermella*, *La Ventafocs*, *La Blancaneu*, *Rapunzel*, *Hansel i Gretel*, *El llop i les set cabretes* tenen alguna cosa a veure amb el caràcter alemany

encara que no van ser escrits pels germans Grimm, sinó que eren llegendes folklòriques, però que ells els van donar una estructura narrativa, humorística i fantàstica.

Amb els seus contes van aconseguir que al món es considerin els relats de fades com un producte típic alemany.

Els manuscrits originals van ser declarats Patrimoni documental de la Humanitat per la UNESCO en 2005.

Wilhelm va ser el primer en morir, ho va fer als 73 anys el 16 de desembre de 1859. Quatre anys després va morir Jacob el 20 de setembre de 1863 a l'edat de 78 anys.

1.2.2- HANS CHRISTIAN ANDERSEN

Aquest autor, segons la pàgina web *Andersen Christian*⁹, va ésser un autor danès i un escriptor molt important de contes de fades per a infants; actualment encara es valora la seva obra.

Va néixer el dos d'abril de 1805 a Dinamarca, en una família pobre. Quan tenia 14 anys va marxar de casa i va anar a viure a Copenhaguen. Va treballar per un director del Teatre Reial i aquest va ser el que li va pagar tots els estudis. El 1822 va publicar poesies i obres de teatre, però el seu gran èxit literari va ésser *Un paseo desde el canal de Holmen a la punta este de la isla de Amager* (1928). La seva primera novel·la va ser *El improvisador, o Vida en Itàlia* (1835) que van ser molt ben rebudes per la crítica.

⁹ <http://www.bibliotecasvirtuales.com/biblioteca/literaturainfantil/cuentosclasicos/andersen.asp>

Però són els seus 150 contes infantils el que l'han fet popular en la literatura. A l'hora de fer aquests contes va utilitzar un llenguatge quotidià i amb ells expressava les idees i els sentiments dels infants de l'època

Entre els contes més famosos que va escriure cal destacar: *L'aneguet lleig*, *El vestit nou de l'emperador*, *La reina de les neus*, *Les sabates vermelles*, *El soldadet de plom*, *La Sireneta*, *El Rossinyol* i *El sastre valent*. Aquestes obres van ser traduïdes a 80 idiomes diferents i adaptats a obres de teatre, ballets, pel·lícules, dibuixos animats, jocs en CD i obres d'escultura i pintura.

Segons el llibre *Cuentos y cuentistas*¹⁰, Andersen va ser un autor molt important per als contes tradicionals, ja que va convertir els personatges dels contes de fades en una creació pròpia que unia allò sobrenatural amb la vida quotidiana, és a dir, el dia a dia.

També ens diu que la frustració sexual era encarnada en bruixes i en princeses andrògines dels seus contes.

1.2.3- CHARLES PERRAULT

Charles Perrault, segons la pàgina web *Autores de la literatura infantil*¹¹, va néixer el 12 de gener de 1628 a París. Pertanyia a la burgesia acomodada és per això que va poder estudiar en les millors escoles de l'època. Va estar molt involucrat en la política de l'època i això li va donar més prestigi a l'hora de difondre les seves obres. També va ser secretari de l'acadèmia francesa des de 1663.

¹⁰ Bloom, Harold, *Cuentos y Cuentistas*. Editorial Colección voces/ensayo, pàg.43

¹¹ www.autoresdelaliteraturainfantil.es

El 1672 es va casar amb Maria Guichon, el mateix any va ser elegit canceller de l'Acadèmia i després es va convertir en el bibliotecari d'aquesta mateixa institució. Va tenir 5 fills i la seva esposa va morir en el part de l'últim.

Els diferents gèneres de llibres que va escriure van ser, principalment, odes, discursos, poemes i obres que honoraven al rei i als prínceps.

Als 55 anys va escriure *Historias de cuentos del pasado* més conegut com *Els contes de mama Gansa*. Aquí es troben la majoria dels seus contes més famosos. Aquests contes han aconseguit vèncer el temps i han arribat a nosaltres amb la mateixa frescor i espontaneïtat amb què van ser escrits. Es tracta de contes amb un rerefons moral, però plens d'un encant que perdura i els ha convertit en les lectures preferides dels nens.

Els personatges que apareixen en els contes són les fades, animals que parlen, bruixes i prínceps encantadors. Al final de cada conte l'autor introdueix una moralitat referent al contingut de cada història. Sempre acabava amb un final feliç. Els contes tradicionals més coneguts que ens han arribat escrits per Perrault són:

- *Barba blava* , *La caputxeta vermella*, *El gat amb botes*, *La bella dorment del bosc*,
La Ventafocs , *Les Fades*, *Pell d'ase* i *Polzet*.

1.3. ESTRUCTURA DELS CONTES

Pel que fa a l'estructura dels contes, cal dir que segons la font consultada hi ha diverses maneres d'estructurar-los:

Segons la pàgina web ¹² *Estructura dels contes populars*, els contes estan dividits en quatre parts, introducció, nus, clímax i desenllaç.

- Plantejament: És la part inicial de la història, on es presenta als personatges i els seus propòsits.
- Nus: Part on sorgeix el conflicte
- Clímax: Part on la història pren forma i succeeixen els actes més importants.
- Desenllaç o final: Part on es dóna solució a la història i finalitza la narració.

Un altre tipus d'estructura, segons la pàgina web *Estructura dels contes infantils*¹³, pot ser de dos tipus diferents: estructura interna i estructura externa:

-Estructura interna: Està dividida en cinc parts:

- **Situació inicial**. Situació de partida, en què es presenten alguns dels participants, sobretot el o la protagonista i les circumstàncies que els envolten. Té un caràcter descriptiu i és per això que hi predominen els verbs en imperfet.
- **Plantejament d'un conflicte**. Aparició d'un fet nou que trenca l'equilibri inicial i desencadena l'acció.
- **Desenvolupament de l'acció**. S'hi presenten totes les accions que fan els participants per a resoldre el conflicte plantejat. La narració sol fer-se en **tercera persona** i amb un narrador extern a la història que descriu com són els personatges i tot el que els envolta. També s'hi inclouen en estil **directe** o **indirecte** els diàlegs dels personatges.

¹² www.estructuradelscontespopulars.es

¹³ www.estructuradelscontesinfantils.es

- **Desenllaç de l'acció.** Resultat de les accions precedents. L'acció arriba a un desenllaç positiu o negatiu.
- **Situació final.** Nova situació estable, diferent de la situació inicial.

-Estructura externa: està dividida en 3 parts:

- **El títol:** Sol ser un nom o un sintagma nominal escrit a l'inici en majúscules destacades.
- **El cos:** Text escrit en prosa. En aquesta part de la narració els protagonistes intervenen en l'acció plantejada que es desenvolupa en un temps i un espai. Dins del cos poden aparèixer altres elements que estiguin de part del protagonista o bé s'oposin a les seves accions (antagonistes). Els contes infantils tradicionals solen començar amb expressions com *Això era un...*
- **El tancament:** En els contes infantils, faules i rondalles es poden usar fórmules fixes de tancament, com ara *I això és el que diuen que va passar*. En altres tipus de contes es poden donar solucions sorprenents a la trama que capten l'interès del lector i el deixen desconcertat o admirat per la solució emprada.

Segons el llibre *Iniciació al conte literari* d'Alfred Sargatal ¹⁴, el conte té una trama senzilla i una acció reduïda a un episodi o un aspecte. Ens diu que podem dividir el conte en 5 parts:

- El títol: Pot tenir una significació literal, simbòlica o mixta. L'autor pot titular els seus reculls de diferents maneres pot fer servir com a títol el d'un dels contes del llibre, el més significatiu.
- El motiu: S'anomena motiu en un conte el que empeny al personatge a realitzar una determinada acció, o una sèrie d'accions.

¹⁴ *Op.cit.* SARGATAL, Alfred pàg. 50

- La trama : Sol ser una història que es pot resumir.
- El tema: No és explícit per l'autor, sinó que és la idea que l'autor vol transmetre, però que amaga darrere de la trama, el tema principal es pot complementar amb temes o idees secundàries.
- Per últim apareix la conclusió que es desprèn del conte, és a dir, aquella peculiar interpretació de veure la vida que ens brinda l'autor.

1.4. TRANSMISSIÓ DELS CONTES

Les diverses fonts consultades coincideixen a l'hora de parlar de la transmissió dels contes.

Segons *La tradición oral y los cuentos populares*¹⁵, els contes des d'un bon principi s'explicaven a casa, a la vora del foc, els contes eren per a gent gran i per a petits. Eren històries orals que han arribat fins a nosaltres de la mà dels autors que els han reunit en llibres com per exemple Don Juan Manuel en l'obra *El conde Lucanor*.

A Europa, es va estendre la pràctica de recopilar els contes populars i amb el pas del temps aquesta pràctica continua vigent.

En la pàgina web *cvc.cervantes.es*¹⁶, se'ns diu que l'autor, per comprendre les idees dels nens que llegeixen els contes, ha d'entendre la seva psicologia i explicar-ho amb un llenguatge entenedor per a ells; també comenta que si l'autor ha oblidat la seva infància no podrà aconseguir la comunicació amb els nens.

¹⁵ Op. cit, pàg. Web <http://www.juntadeandalucia.es/averroes/lajara/revista14/cuentos%20populares.pdf>

¹⁶ <http://cvc.cervantes.es/actcult/ilustracion/cuento.htm>

La literatura infantil estimula les facultats intel·lectuals dels nens, per tant, ha de desenvolupar una consciència crítica.

Així doncs, com hem dit a l'inici de l'apartat, la majoria de pàgines web que hem estat buscant ens expliquen aspectes similars pel que fa a la transmissió, ens diuen que la majoria de contes tradicionals són de tradició oral. Són històries que s'expliquen en l'àmbit familiar o del veïnatge. Aquestes, esdevingudes com a contes tradicionals, les hem conegut, perquè han estat les àvies, les mares o les veïnes qui ens les han explicat. No va ser fins el segle XIX que aquestes històries orals (coincidint amb el Romanticisme i els moviments nacionalistes emergents a Europa) van ser recollides per escrit. Curiosament qui van fer l'elaboració escrita van ser generalment homes, i no pas les dones que eren les coneixedores d'aquestes històries.

1.5-FINALITAT

Anteriorment, hem explicat que el conte era explicat oralment ja que la majoria de persones no sabien llegir ni escriure. La seva finalitat era ensenyar a les persones com comportar-se davant la vida.

Segons la pàgina web *todosjuntos*¹⁷, en l'època del romanticisme els contes van tenir més importància, ja que els autors agafaven algun element fantàstic o meravellós (elements no reals com per exemple els esperits) i creaven la història al voltant d'aquest.

La pàgina web home.coqui.net¹⁸ ens diu que des que van començar a aparèixer els contes infantils, hi ha una discussió entre la finalitat didàctica i la finalitat estètica. Els que pensen que la funció del conte ha de ser didàctica defensen que l'objectiu del conte des d'un bon principi és ensenyar als nens com comportar-se a la vida. D'altra banda també hi ha els que

¹⁷ www.todosjuntos.com

¹⁸ <http://home.coqui.net/sendero/orejita09.htm>

pensen que la finalitat del conte infantil és entretenir els nens i que ells s'ho passin bé quan llegeixin.

En aquesta pàgina web se'ns diu que els nens prefereixen els llibres que tenen una funció estètica, ja que ells saben distingir entre el que els agrada i els llibres que els ensenyen com comportar-se durant la vida.

Però hem de dir que la literatura no ha estat creada amb una funció estètica sinó didàctica, ja que la funció didàctica ha esdevingut posteriorment.

La moralitat és una ensenyança que l'autor vol transmetre al final dels contes infantils.

Segons la pàgina web *mini-cuentos*¹⁹, els relats amb moralitat s'inclouen en una tradició de contes que barregen les faules amb les paràboles. Les paràboles són relats figurats que per semblança amb una realitat permeten extraure una ensenyança.

Segons la pàgina web *¿Que es una moraleja?*²⁰ L'autor del conte infantil, utilitza personatges molt caracteritzats i això permet a l'autor transmetre la moralitat. Si aquets personatges fossin amb una personalitat més complexa això seria més difícil, ja que, no podria transmetre clarament el missatge desitjat.

L'autor quan escriu una moralitat vol disminuir el tema que els preocupa més als nens, aquest tema és la sublimació dels conflictes emocionals i els problemes existencials.

¹⁹ <http://webs.ono.com/gsb/relatos.html>

²⁰ <http://sabiasmoralejas.wordpress.com/que-es-una-moraleja>

1.6- TIPUS DE CONTES

Atenent a la classificació dels contes segons la forma, Alfred Sargatal ²¹diferència, dintre de la narració, **les rondalles** que s'ha anat transmeten generalment per via oral fins que algú les recull per escrit. Una variant d'aquestes narracions tradicionals són els **contes de fades**, on els protagonistes solen tenir l'ajuda d'un element sobrenatural.

Un altre tipus de narració seria el **conte literari**, pròpiament dit, una història literària breu, que té una finalitat purament estètica .

Antigament s'emprava molt la narració anomenada **exemple**, que servia per il·lustrar una lliçó moral.

La **faula** també pertany al gènere de narració i té una finalitat feliç o optimista i acaba amb una moralitat adreçada al lector.

Un altre tipus de conte és el **bestiari**, on els animals són els protagonistes i mitjançant la seva conducta es dona una lliçó moral. Pot presentar-se en forma de narració o de poema.

També cal fer esment de **l'al·legoria** que és un relat en vers o en prosa amb doble significat un de superficial i un altre de profund.

Dintre del gènere de la poesia també trobem el **lai i el fabliau**. El **lai** és una narració breu o un poema líric destinat a ser cantat.

Es tracta d'històries amoroses que es consideren basades en llegendes cèltiques. En canvi els **fabliaux** eren contes còmics que eren de caire satíric, i presentaven una forma enginyosa i basta.

El gènere teatral no s'ha emprat per a contes fins a l'època contemporània.

²¹ *Op.Cit SARGATAL pàgines 24, 25, 26.*

1.6.1-DIFERÈNCIA ENTRE CONTE, FABULA I LLEGENDA

El conte, la faula i la llegenda són ben diferents entre ells.

Pel que fa al CONTE, Ana María Schlüter²² ens diu que el conte, amb les seves imatges arquetípiques, provoca a l'ésser humà el record del seu vertader ésser.

Alfred Sargatal²³ ens explica que el conte, inclou elements fantàstics, també té molts més episodis que una faula i això permet que els personatges apareguin més vegades al relat i així es pot plasmar millor la seva personalitat. Víctor Montoya²⁴ ens comenta que entre els personatges dels contes es creen personalitats totalment oposades: la bondat i la maldat, la valentia i la covardia... Aquests caràcters fan als herois més bons i als personatges dolents més miserables. El conte agafa de base alguna realitat, però, com acabem de dir, té elements fantàstics i mai arriba a ser una veritat absoluta.

Pel que fa a la FAULA, segons la Viquipèdia²⁵, és un relat breu de ficció on els protagonistes són animals o plantes que parlen. La faula té un caràcter didàctic normalment ètic que es mostra al final. La faula és doncs una narració inventada de fets meravellosos que tenen una conclusió moral. El caràcter didàctic de les faules ja l'empraren en l'antiguitat els grecs i els romans.

La LLEGENDA, també segons la Viquipèdia²⁶, és una narració, oral o escrita, d'aparença més o menys històrica, amb una major o menor proporció d'elements imaginatius o mitològics. Generalment, les llegendes es relacionen amb una persona o un grup humà, o amb un

²² SCHLÜTER, Ana María *EL CAMINO DEL DESPERTAR DE LOS CUENTOS*, pàg. 11

²³ *Op. Cit.* SARGATAL, Alfred, p.

²⁴ Article titulat. *El lenguaje simbólico en los cuentos populares*
<http://www.ciudadseva.com/textos/teoria/hist/montoya3.htm>

²⁵ www.viquipèdia.es

²⁶ *Ibidem.* [viquipèdia.es](http://www.viquipèdia.es)

monument, un lloc o un territori. Poden ésser religioses, profanes o mixtes, segons el tema que desenvolupen.

Així doncs, segons *La tradición oral y los cuentos populares*²⁷ la faula i la llegenda s'assemblen molt entre elles:

Similituds
Les dol volen aconseguir un final feliç o optimista.
Els personatges són molt idealitzats.
En general la gent escolta o llegeix la faula i la llegenda com si fossin una història inventada que no té res a veure amb la realitat.
Pretenen expressar les sensacions i emocions de l'ànima per mitjà d'imatges i símbols

També, però, tenen grans diferències segons la pàgina web *Fabulas y leyendas*²⁸:

<i>Faules</i>	<i>Llegendes</i>
Els personatges es troben en desigualtat social: un en una posició alta i l'altre en una posició baixa i desfavorable.	Els personatges apareixen caracteritzats com uns herois que mai poden ser abatuts per uns altres, els seus atributs són: la valentia, la intel·ligència i el personatge és representat com un heroi davant de tothom.
S'explica tota la història en una sola part	Es desenvolupa en 3 parts: introducció, nus i desenllaç.
Sempre deixa una moralitat.	Es queda en la línia historial com un succés important.

²⁷ www.latradiciónoralyloscuentospopulares.es

²⁸ www.fabulasyleyendas.es

1.7-PERSONATGES DELS CONTES INFANTILS

Segons la pàgina web *Materias de lengua*²⁹ els personatges dels contes infantils apareixen molt esquematitzats. En la majoria de contes sempre apareix la figura d'un home agressor (que representa un home dolent), un príncep o una princesa (que són presentats com uns herois) i un personatge màgic com per exemple les fades.

En la mateixa pàgina ens diu que els personatges una vegada definida la seva caracterització poden ser representats per l'autor de forma indirecta o directa. Pel que fa la caracterització directa, s' utilitza la reproducció exacta del diàleg entre els personatges o interlocutors. D'altra banda en la forma indirecta el narrador relata la conversació dels personatges. Ens diu que en les diverses caracteritzacions, la conducta dels personatges i el llenguatge ha de anar lligat al tipus diferent de caracterització.

En una altra pàgina web *Caràcter dels personatges infantils*³⁰ l'autor comenta que els personatges dels contes tradicionals segons la seva funció poden ser: principals o nuclears, secundaris o adjunts i, per últim, els personatges fugaços.

Els personatges nuclears o principals: Són el cas del protagonista o l'antagonista Són els personatges que apareixen més al llarg del conte, ja sigui de forma directa o indirecta.

Els personatges secundaris o adjunts: Són els personatges que col·laboren en les accions dels nuclears d'una manera constant

Els personatges fugaços: Són aquells personatges que apareixen en un moment donat, fan un paper episòdic i molt secundari i desapareixen definitivament de la narració.

I segons la seva caracterització poden ser: personatges plans i rodons.

²⁹http://www.materialesdelengua.org/LITERATURA/TEXTOS_LITERARIOS/CUENTOS/contar/clasificacion.htm

³⁰<http://www.xtec.es/aulanet/ud/catala/textos/exercicis/teoria1.htm#marcador8>

Personatges Plans	Personatges rodons
Poden ser representats de dues maneres: en bloc o també d'una manera evolutiva.	El lector els va coneixent d'una manera evolutiva, de tal manera, que el lector els va coneixent de mica en mica, sobre la marxa de les accions.
Presenten una caracterització plena i acabada	Els personatges rodons són els que contenen una caracterització en relleu , és a dir, sovint sorprenen al lector amb actituds insospitades
També poden presentar una caracterització estàtica , és a dir, que els trets característics dels personatges és el mateix des de el principi fins al final de la narració.	També tenen una caracterització dinàmica , és a dir quan el personatge presenta molts trets però són mostrats al lector en cada fet que realitzen o esdeveniment que afronten.

1.8-ESPAI

Segons la pàgina web *Duración de los cuentos tradicionales*³¹, ens diu que l'espai correspon al món particular en què transcorren els fets del conte. L'atmosfera, és a dir, l'espai ha de traduir la sensació o l'estat emocional dels personatges. Alguns exemples serien de misteri, de felicitat, de pau, violència...

L'espai és el lloc on transcorre l'acció. En els contes tradicionals apareix l'espai interior per exemple un palau, són llocs on els personatges es senten protegits dels perills externs. D'altra banda apareix també l'espai exterior que, generalment, als contes tradicionals sol ser un lloc misteriós com ara els boscos, que representa les pors interiors dels personatges.

³¹ <http://foro.elaleph.com/viewtopic.php?t=38256>

1.9-TEMPS

Segons Alfred Sargatal³² ens explica que el temps, és a dir l'època i la duració en què transcorren els fets narrats és variable. L'època correspon al temps històric en què transcorre la narració i la duració correspon al temps comptable (dies, hores..) en què es desenvolupa l'acció des de la introducció fins al desenllaç.

1.10-NARRADOR I PUNT DE VISTA

En un article, Silvia Adela Kohan ens diu que el conte es caracteritza per tenir fórmules i repeticions. El narrador dels contes infantils utilitza aquestes fórmules per no perdre el fil de la història, l'exemple més típic seria “ *hi havia una vegada*” també apareixen moltes repeticions de paraules per transmetre al lector que els personatges es senten cansats, “camina, que caminaràs”...

Segons la pàgina web *Estructura, desarrollo y panorama del cuento*³³, ens explica que el punt de vista es poden dividir en dos grups: de tercera i de primera persona. Si el conte ens és explicat pel protagonista, per un personatge secundari o per un simple observador, el relat és en primera persona; d'altra banda si el conte es narrat per l'autor estarà escrit en tercera persona.

³² Op.cit SARGATAL pàgines 55,56

³³ <http://www.ciudadseva.com/textos/teoria/hist/anonimo.htm>

Poden aparèixer diferents tipus de primeres i terceres persones:

Primera Persona	Tercera persona
Primera persona central: El protagonista ens explica les aventures de forma autobiogràfica.	Tercera persona limitada: L'autor ens conta la historia imaginada fora dels altres personatges , però des de la perspectiva d'un d'ells.
Primera persona perifèrica: El narrador, en paper de personatge observador, ens explica el resultat de les seves observacions que van passant al llarg de la historia.	Tercera persona omniscient: L'autor del conte mira l'acció i la comunica al lector, amb coneixement total i absolut.

1.11-SIMBOLOGIA

La simbologia és una part molt important en els contes tradicionals. Sempre hi apareix, però pocs la poden apreciar.

Segons la pàgina web *Ciudadseva*³⁴, el número tres seria un element simbòlic. És un número màgic i també fa referència a un element diví.

El set també juga un paper molt important, simbolitza la totalitat. Al llarg de la nostra vida sol aparèixer molt el número set, per exemple: els set dies de la setmana, el set colors primaris, set els pecats capitals...

La fruita, concretament la poma, simbolitza dues coses molt diferents: per una part, l'amor i el matrimoni i, per l'altra, és el pecat i el perill.

La bellesa se simbolitza pel color blanc, roig i negre. El color roig simbolitza la menstruació i el trànsit de l'etapa de la infantesa cap a l'adolescència i també representa la maduració sexual.

³⁴ <http://www.ciudadseva.com/textos/teoria/hist/montoya3.htm>

D'altra banda, els animals també representen els conflictes no resolts i els instints d'agressió.

Hem de saber controlar aquests animals i, quan ho aconseguim, aquests ja no seran salvatges.

D'aquesta manera, col·laboraran amb nosaltres per aconseguir arribar a la felicitat final.

Segons la pàgina web *sinalefa*³⁵, l'heroi, el bosc i els tresors també són elements simbòlics:

- L'heroi: Sempre és el protagonista dels contes infantils. Per aquesta raó, els nens sempre s'identifiquen amb aquests personatges. És per això que els nens comencen a sentir sentiments com ara la por, la mort, la felicitat...
- El bosc: Simbolitza la inconsciència, és el lloc de les pors i de les debilitats. En molts contes, com ara en la Caputxeta vermella, el/la protagonista ha de creuar el bosc, quan això passa, els protagonistes senten una gran satisfacció personal.
- Els tresors: Simbolitzen el jo interior. En els contes infantils es tracta d'aconseguir no tan sols la riquesa, sinó també la superació personal que els personatges volen conquerir des del començament de la història.

³⁵ <http://sinalefa2.wordpress.com/about/simbologia-de-los-cuentos-infantiles-i/>

II- *Part pràctica*

2. *Anàlisi de les narracions*

2.1-INTRODUCCIÓ

En aquesta part, analitzaré dos contes tradicionals (la *Blancaneu* i *Els tres porquets*), una faula (*L'àliga i l'escarabat*) i una rondalla (*Les farinetes*). En aquesta part, com ja he dit a l'inici del treball, he volgut comprovar que la teoria explicada anteriorment s'ajusta a la pràctica.

El primer que analitzaré és el conte de la *Blancaneu*. Aquest conte s'inclou en el llibre de *Rondalles de Grimm*. Primerament, faré una petita introducció d'aquest llibre i parlaré dels seus autors. En segon lloc explicaré l'argument, els temes i els subtemes que apareixen en aquest conte i, seguint el model dels contes tradicionals que he explicat en la part teòrica, dividiré el conte en tres parts: introducció, nus i desenllaç. També analitzaré els personatges, el temps, l'espai, el punt de vista, el llenguatge i la simbologia que hi apareix.

Seguidament apareixeran també analitzats, seguint la mateixa pauta que la *Blancaneu*, el conte de *Els tres porquets*, la faula titulada *L'àliga i l'escarabat*, i la rondalla *Les farinetes*. En cadascun he esmentat les característiques pròpies de cada tipus de narració.

2.2-CONTE TRADICIONAL

2.2.1-Blancaneu³⁶

Una vegada era el mig de l'hivern, i els borrallons de neu queien del cel com un plomissol.

Una reina seia vora una finestra que tenia un bastiment de banús negre i cosia. I cosint, cosint i mirant-se la neu, es punxà amb l'agulla al dit, i caigueren tres gotes de sang a la neu. I com que el vermell sobre la neu blanca feia tant bonic, ella va pensar entre ella:

" Jo tingués un infant tan blanc com la neu, tan vermell com la sang i tan negre com la fusta de bastiment!"

Al cap de poc, va tenir una nena, que era blanca com la neu, vermella com la sang i amb uns cabells negres com el banús, i per això li van dir la Blancaneu. I en néixer l'infant, va morir la reina.

Al cap d'un any, el rei va prendre una altra muller. Era una bella dama, però era orgullosa i altiva i no podia sofrir que ningú la guanyés a bellesa. Tenia un mirall meravellós; quan s'hi posava davant i s'hi mirava, ella deia:

Mirallet de la paret,

Mirallet pel teu encís:

Qui és la més bella de tot el país?

I el mirall responia:

Tu, reina, ets la més bella del país.

I ella estava contenta, perquè sabia que el mirall dei la veritat.

Però la Blancaneu creixia, i cada vegada era més bella, i en tenir set anys, era tan bella com el dia clar i més bella que la mateixa reina.

Quan aquesta, una vegada, va preguntar al seu mirall:

Mirallet de la paret,

Mirallet pel meu encís:

Qui és la més bella de tot el país?

³⁶ Grimm Germans, *Rondalles de Grimm*, Editorial Joventut, S.A. , Barcelona, 1935.

I el mirall va respondre:

Tu, reina, ets la més bella davant meu,

Però ho és mil vegades més la Blancaneu.

La reina s'estremí i es tornà verda i groga d'enveja. Des d'aquella hora, en veure Blancaneu, el cor se li regirava dins el pit, de tant que odiava la donzella. I l'enveja i l'orgull se li espigaven com una mala herba dins el cor, talment que ni de nit ni de dia tingué més descans. Al capdavant crida un caçador i li diu:

- Enduu-te'n aquesta nena al bosc, no la vull veure més davant del meus ulls. La mataràs, i per prova portaràs les corades i el fetge.

El caçador obeí i se l'endugué, i quan ja s'havia tret el ganivet per travessar el cor innocent de la Blancaneu, ella comença a plorar i diu:

- Ai, bon caçador, perdona'm la vida; rodaré pel bosc feréstec i no tornaré mai més a casa.

I com que era tan bonica, el caçador va tenir compassió i digué:

- Fuig, doncs, corrents, pobra criatura.

" Les salvatgines no trigarán a devorar-te " va pensar ell; i això no obstant , era com si li haguessin llevat una pedra de sobre el cor, perquè no li calia matar-la. I com que tot just s'escaigué a botar per allí un senglarol l'aspidà, li tragué les corades i el fetge i ho portà per prova a la reina.

El cuiner va haver de fer-ne un requisit amb suc, i la mala dona s'ho va menjar i es va pensar que s'havia menjat les corades i el fetge de la Blancaneu.

Ara la pobra criatura estava soleta al mig del gran bosc i tenia tanta d'angúnia que es mirava les fulles dels arbres i no sabia com fer-s'ho.

Es posà a córrer, i corria per sobre les pedres punxegudes i a través del esbarzeras, i les bèsties salvatgines botaven prop d'ella, però no li feien res. Va córrer tant, que els seus peus ja no podien més, fins que a entrada de fosc veié una casona petita i va entrar-hi per reposar. Dins la casona tot era petit, però tan escaient i tan net, que no hi havia res a dir. Hi havia una taula parada de blanc amb set plats menuts, cada platet amb la seva cullereta, i a més set ganivets i forquilles i set vasets.

Contra la paret hi havia set llitons, l'un al costat de l'altre, coberts amb uns llençols blancs com la neu.

Blancaneu com que tenia tanta de fam i de set, menjà de cada plat una mica de ministra i pa i begué de cada vaset una gota de vi, perquè no volia prendre-ho tot a un de sol. Després, com que estava tan cansada, es va ajeure en un llitó, però cap no li convenia: l'un era massa llarg l'altre massa curt, fins que al cap i a la fi el que feia set va ésser a la mida; i allí va romandre colgada, s'encomanà a Nostre Senyor i s'adormí.

Quan ja era negra nit, arriaren els senyors de la casona, que eren els set nans que a les muntanyes caven i furguen a les mines. Encengueren llurs set llumets, i com que ara a la casona va fer-hi clar, veieren que allí hi havia estat algú, perquè no tot estava tal com ho havien deixat ells: El primer va dir: "¿Qui ha segut a la meva cadireta?" El segon: "¿Qui ha menjat el meu platet?" El tercer: "¿Qui ha pres del meu panet?" El quart: "¿Qui ha menjat de la meva ministreta?" El cinquè: "¿Qui a punxat amb la meva forquilleta?" El sisè: "¿Qui ha tallat amb el meu ganivetet?" El setè: "Qui ha begut del meu vaset?".

Llavors el primer va mirar entorn i va veure que al seu llit hi havia un petit clot, i digué: "¿Qui s'ha ficat al meu llit?" Els altres vingueren corrents i exclamaren: "Al meu també s'hi ha ajagut algú.". El setè, però, en mirar el seu llit, reparà Blancaneu que dormia. Llavors cridà els altres, que acudiren i esclafiren un crit d'admiració, agafaren llurs set llumets, i tots contemplant-se la Blancaneu. "Oh, Déu meu! Oh Déu meu!, exclamaven. "Que bonica és aquesta criatura!", i els feia tanta d'alegria, que no la van despertar i la van deixar dormir al llitet. El setè nan va dormir amb els seus companys una hora amb cadascun, i així va escolar-se la nit.

L'endemà de matí es despertà la Blancaneu i, en veure els set nans, es va espantar tota. Però ells li feren cara amorosa i preguntaren:

- Com et dius?
- Em dic Blancaneu -va respondre ella.
- Com has vingut a casa nostra? -digueren encara els nans.

Aleshores ella els va contar que la seva madrastra l'havia volguda fer matar però el caçador li havia fet gràcia de la vida, i així ella havia corregut tot el dia, fins que al capdavant havia trobat la casona.

Els nans li digueren:

- Si vols cuidar-te de la casa nostra, cuinar, fer els llits, rentar, cosir i fer mitja, i tenir-ho tot endreçat i net, et quedaràs amb nosaltres i no et mancarà res.

- Sí -digué Blancaneu- ,de tot cor.

I es va quedar amb ells.

Els endreçava tota la casa. Al matí ells se n'anaven a la muntanya i cercaven coure i or; al vespre tornaven, i havien de tenir el menjar a punt. De dia ella estava sola, i per això els bons nans l'advertien i digueren:

- Guarda't de la teva madrastra, que aviat ho sabrà que ets aquí: no deixis entrar a ningú.

Mentrestant la reina, en ésser que es va haver menjat les corades i el fetge de la Blancaneu, no pensava sinó que ja tornava a ésser la primera i la més bella de totes, es va posar davant del seu mirall i va dir:

Mirallet de la paret,

Mirallet, pel teu encís:

Qui és la més bella de tot el país?

I el mirall que respon:

Tu, reina, ets la més bella davant meu,

però enllà de puigs i plans,

a la casa dels set nans,

ho és mil vegades més la Blancaneu.

Ella es va estremir tota, perquè sabia que el mirall no deia cap mentida, i s'adonà que el caçador l'havia enganyada i que la Blancaneu encara era viva. I rumia que rumiaràs, cercava novament la manera de matar-la; perquè mentre no fos la més bella de tot el país, l'enveja no li deixava cap descans. I quan a la fia va haver-se-la empescada, es va pintar la cara i es vestir com una vella marxanta, que ningú no l'hauria coneguda. Recomposta així, va anar-se'n enllà de les set muntanyes, a la casa dels set nans, trucà a la porta i cridà:

- Bella mercaderia a vendre! Qui em compra la bella mercaderia!

Blancaneu va ullar per la finestra i cridà:

- Bon dia, bona dona, què teniu per vendre?
- Bella mercaderia, bella mercaderia - va respondre ella-: cordons de cotilla de tots els colors.- I en va treure un que era teixit de seda virolada.
- " Aquesta bona dama, bé puc deixar-la entrar", pensà la Blancaneu.

Llevà el forrellat de la porta i es comprà el bonic cordó de cotilla.

- Criatura -digué la vella-, que mal engiponada vas! Vine, que et cordaré com cal.

Blancaneu no tingué cap malícia, es posà davant d'ella i es deixà nuar el cordó nou; però la vella va nuar tan rabent i tan fort, que Blancaneu perdé el respir i caigué com morta.

- Poc seràs més la més bella- digué ella, i sortí a corre-cuita.

Al cap de no gaire, a entrada de fosc, arribaren els set nans a casa. I no es bellugava ni es movia, com si fos morta. L'aixecaren i, com que la veieren cordada massa fort, tallaren el cordó de la cotilla; aleshores ella començà de respirar un poc, i s'anà revifant de mica en mica. Quan els nans sentiren el que s'havia esdevingut, li digueren:

- La vella marxanta no era més que aqueixa reina impia: guarda't, i no deixis entrar a ningú aquí, si nosaltres no hi som.

La mala dona, però, en arribar a casa, anà tot d'una davant del mirall i preguntà:

Mirallet de la paret,

Mirallet, pel teu encís:

Qui és la més bella de tot el país?

I el mirallet va respondre com si res:

Tu, reina, ets la més bella davant meu,

Però enllà de puigs i plans,

a la casa dels set nans,

ho es mil vegades més la Blancaneu.

En sentir-ho, tota la sang li va acudir al cor, i es va estremir, perquè massa va comprendre que Blancaneu s'havia revifat. "Però ara -es va dir entre ella- me n'empescaré una que t'ha d'ésser la perdició"; i amb arts de bruixeria, que hi era entesa, va fer una pinta emmetzinada. Aleshores es va disfressar i es va prendre la forma d'una altra vella. Va anar-se'n enllà de les set muntanyes, a la casa dels set nans trucà a la porta i cridà:

- Bona mercaderia a vendre! Qui em compra la bona mercaderia!

Blancaneu va mirar fora i digué:

- Feu via, que no puc deixar entrar a ningú.
- La vista bé et deu ésser permesa- digué la vella; tragué la pinta emmetzinada i la hi ensenya.

Plagué de tal manera a l'infant, que es va deixar abellir i obrí la porta. Quan s'hagueren avingut sobre la compra, va dir la vella:

- Ara deixa-te'm pentinar una mica com cal.

La pobra Blancaneu no es va recordar de res, i deixà fer la vella; però tot just li havia clavat la pinta als cabells, la metzinada ja va fer el seu efecte i la nena va caure a terra sense esma.

- Flor de la bellesa- digué la mala dona-, ja està tot llest per a tu.

I se n'anà. Per fortuna, però, aviat va ésser vespre i els set nanets arribaren a casa. Quan veieren la Blancaneu ajaguda en terra com morta, sospitaren així mateix de la madrastra, cercaren bé i trobaren la pinta emmetzinada, i a penes la hi hagueren teta, tot d'una Blancaneu va retornar-se i contà el que havia passat. Li recomanaren de nou que estigués a l'aguait i no obrís la porta a ningú.

La reina, en ésser a casa, es posà tot d'una davant del mirall i digué:

Mirallet de la paret,

Mirallet, pel teu encís:

Qui és la més bella de tot el país?

I el mirall respongué, com abans:

Tu, reina, ets la més bella davant meu,

Però enllà de puigs i plans,

a la casa dels set nans,

ho es mil vegades més la Blancaneu

Quan ella sentí aquestes paraules del mirall, es cargolà i espernegà de ràbia.

- Blancaneu ha de morir-exclamà.-: encara que hagi de costar-me a mi la vida.

Aleshores se'n va anar a una cambra arrezerada i soliua, on no s'acostava ningú, i va fer una poma emmetzinada. Per fora feia d'allò més goig, blanca, amb les galtes vermelles, que qualsevol que la veiés li vindria salivera, però qui en mengés un sol mos, moriria sense remei. Quan la poma va estar a punt, es va pintar l cara

i es va disfressar de pagesa i se'n va anar enllà de les set muntanyes, a la casa dels set nans. Va trucar, Blancaneu va treure el cap a la finestra i va dir:

- No puc deixar entrar a ningú; els set nans m'ho han privat.
- Tant se val per mi -respongué la pagesa- ; vull desenfarfegar-me de les meves pomes. Té, te'n regalo una.
- No -respongué Blancaneu-, no puc prendre res.
- És que tens por de metzines? - digué la vella-. Veus, tallaré la poma en dos bocins: tu et menges la meitat vermella i jo em menjaré la blanca.

Però la poma era feta tan enginyosament, que la meitat vermella sola era emmetzinada.

Blancaneu es delia per la bella poma i, quan va veure que la pagesa en menjava, no va poder estar-se'n més, allargà la mà per la finestra i prengué la meitat emmetzinada. Tot just en va tenir un mos a la boca, va caure morta a terra. Llavors la reina se la va contemplar amb una mirada ferotge, escalfí la rialla i digué:

- Blanca com la neu, vermella com la sang, negra com el banús. Aquesta vegada els nans poc podran tornar a deixondir-te.

I quan, arribant a casa, preguntà tot d'una al mirall:

Mirallet de la paret,

Mirallet, pel teu encís:

Qui és la més bella de tot el país?

I el mirall a la fi va respondre:

Tu, reina, ets la més bella del país.

Aleshores el seu cor envejós va tenir descans, tan bon descans com pot tenir un cor envejós.

Els nanets quan al vespre arribaren a casa, trobaren la Blancaneu estirada a terra, i de la seva boca ja no sortia cap alè, i era morta, ben morta. L'alçaren, cercaren si trobaven res de metzines, la discordaren, li escarpirien els cabells, la rentaren amb aigua i vi, però res no hi va valer: l'amorosa criatura era morta, i morta va quedar. La van ajeure en una civera i es posaren tos set allí i cop de plorar, i ploraren tres dies seguits. Aleshores volgueren soterrar-la, però tenia una aparença fresca com una persona viva, i feia encara aquelles galtes seves tan

vermelles. Ells digueren: " No podem pas colgar-la dins la negra terra". I feren fer un taüt transparent de cristall, que se la podia de tots els cantons, l'hi ajagueren dins, i damunt hi escriviren amb lletres d'or el seu nom, i que era filla del rei. Després exposaren el taüt al cim de la muntanya, i sempre en romania un d'ells a la vora i la vetllava. I les bèsties vingueren així mateix i ploraren la Blancaneu, de primer una òliba, després un corb, a la fi una colomina.

Blancaneu va jeure temps i temps dins del taüt sense desapareixer-se, sinó que semblava com si dormís, perquè encara era blanca com la neu, vermella com la sang i amb els cabells negres com el banús.

Però vet aquí que un fill de rei va fer cap al bosc i arribà a la casa dels nans per passar-hi la nit. Veié dalt de la muntanya el taüt, i la bella Blancaneu a dins, i llegí el que hi havia escrit damunt amb lletres d'or. Aleshores va dir als nans:

- Deixeu-me el taüt, us en donaré el que me'n demanareu.

Però els nans respongueren:

- No us el donarem per tot l'or del món.

Aleshores ell va dir:

- Doncs regaleu-me'l, perquè no puc viure sense veure la Blancaneu; la vull honorar i estimar com l'enamorada del meu cor.

En parlar així, als bons nanets els va entrar compassió i li donaren el taüt. El príncep el va fer emportar pels seus criats a coll. I vet aquí que entropessaren amb un matoll, i de la batzegada a la Blancaneu li va sortir del coll el bocí de poma emmetzinada que s'havia empassat.

I de seguida obrí els ulls, aixecà la coberta del taüt i es redreçà i tornava a ésser viva.

- Déu meu, on sóc?-exclamà

El príncep digué ple d'alegria:

- Ets amb mi - i li contà fil per randa el que havia passat i digué.-: T'estimo més que tot el que hi ha al món; vine amb mi al palau del meu pare i seràs la meva esposa.

A Blancaneu va abellir-li, i va anar amb ell, i les seves noces es celebraren amb gran pompa i magnificència.

A la festa així mateix convidaren la impia madrastra de Blancaneu. En ésser que ja s'havia abillat amb belles robes, es va posar davant del mirall i va dir:

Mirallet de la paret,

Mirallet, pel teu encís:

Qui és la més bella de tot el país?

El mirall respongué:

Tu, reina, ets la més bella davant meu,

Però la reina jove ho és mil vegades més.

La mala dona va engegar una flastomia, i li va venir una angúnia, un angúnia que no s'hi veia. Ella a la primera no volia anar a les nocces; però no tenia descans, hagué d'anar-hi i veure la reina jove.

I tot d'una d'entrar, va reconèixer la Blancaneu, i d'angúnia i de por es va quedar plantada que no podia moure's. Però ja havien posat unes xinelles de ferro sobre un foc de carbó i les portaren amb molls i les hi posaren davant. Aleshores ella va haver de posar-se aquelles sabates roents, i dansar i dansar fins que va caure a terra morta.

ANÀLISI DEL CONTE

Blancaneu

INTRODUCCIÓ

Jacob Grimm va nèixer el 1875 i just un any després va nèixer el seu germà Wilhelm. Els dos germans procedien d'una bona família, el seu pare era advocat.

Tot i que tenien un caràcter ben diferent sempre van tenir molt bona relació. Des d'un principi van tenir molt clar que es volien dedicar a escriure contes per a nens i aquest somni el van aconseguir. Van recopilar contes de fades extrets de la tradició oral germànica. També van escriure un seguit de llibres entre els quals es troba *Blancaneu*, el títol del conte que tot seguit analitzaré.

He de fer esment que l'edició del conte de *Blancaneu*³⁷ que he triat per analitzar està escrit pels germans Grimm, però ha estat il·lustrat per Arthur Rackham i traduït per Carles Riba, destacat poeta català.

NUCLI

El conte tracta d'una noia anomenada Blancaneu que té una madrastra molt dolenta. Aquesta dona la intenta matar diverses vegades utilitzant elements com ara una pinta emmetzinada o una poma enverinada. La madrastra no ho pot aconseguir perquè apareix el príncep i la salva. Finalment, la Blancaneu es casa amb el príncep i la madrastra mor.

³⁷ Grimm Germans, Rondalles de Grimm Editorial Joventut, S.A. Barcelona, 1935

El tema podem dir que és l'amor perquè és el que acaba triomfant al final del conte. L'amor entre el príncep i la Blancaneu o també entre els set nans i la Blancaneu, encara que aquest amor correspongui a una gran amistat.

Els subtemes que apareixen poden ser: l'enveja, la maldat, la bellesa...

El conte de la *Blancaneu*, com la majoria dels contes el podem dividir en 3 parts:

Introducció: *(una vegada era el mig de l'hivern... I en néixer l'infant, va morir la reina):* Un dia d'hivern, la reina estava prop de la finestra cosint “ *Una reina seia vora una finestra que tenia un bastiment de banús negre, i cosia*”. Quan estava mirant la neu es va punxar al dit, amb tanta mala sort que li va sortir sang. Llavors va veure la neu barrejada amb la sang i va pensar que volia tenir una filla amb una pell tan blanca com la neu, uns llavis tan vermells com la sang i un cabell tan negre com la fusta de bastiment “ *es punxà amb l'agulla al dit, i caigueren tres gotes de sang a la neu..i ela va pensar: Jo tingué un infant tant blanc com la neu, tant vermell com la sang i tan negre com la fusta del bastiment*”. Al cap de poc temps aquest desig es va complir, ja que, va tenir una filla molt blanca, amb els cabells negres i amb els llavis vermells, la qual va anomenar Blancaneu. La reina es va morir quan ella va nàixer.

Nus:*(Al cap d'un any, el rei va prendre una altra muller...I de seguida obrí els ulls, aixecà la coberta del taüt i es redreçà...):*El seu pare es va casar amb una dona que era bonica, però aquesta era molt dolenta i envejosa i no suportava que ningú fos tan bonica com ella “*Era una bella dama, però era orgullosa i altiva i no podia sofrir que ningú la guanyés a bellesa*”. En aquesta part apareix un element màgic, que era el mirall on hi havia una dona al seu interior i aquesta responia les preguntes de la madrastra. Sempre apareix la mateixa pregunta i la mateixa resposta “ *Mirallet de la paret, mirallet pel teu encís: qui és la més bella de tot el país?-Tu, reina ets la més bella davant meu, però ho és mil vegades més la Blancaneu*”. En

sentir aquesta resposta la madrastra es va enfadar tant que va manar a un caçador que la matés al bosc i com a prova li portés les cordes i el fetge (en altres versions és el cor) de la Blancaneu: *“Enduu-te-me’n aquesta nena al bosc, no la vull veure més davant dels meus ulls. La mataràs i per prova portaràs les cordes i el fetge”*

Quan el caçador es va trobar al bosc amb ella, la va trobar tan bonica que no va poder matar-la. El caçador com a prova va portar les cordes i el fetge d’un animal i la madrastra se’l va menjar *“ El cuiner va haver de fer-ne un requisit amb suc, i la mala dona s’ho va menjar i es va pensar que s’havia menjat les cordes i el fetge de la Blancaneu”*.

La Blancaneu es va quedar sola al bosc durant molt de temps, però finalment va trobar una casa al final del bosc i es va quedar a menjar i a dormir *“Es posà a córrer, i corria per sobre les pedres punxegudes i a través del esbarzerars, i les bèsties salvatgines botaven prop d’ella, però no li feien res... fins que a entrada de fosc veié una casona petita i va entrar-hi per reposar”*. Quan van arribar els homes de la casa, van notar una sèrie de canvis a la casa. Tot i que eren set, tots van fer la mateixa pregunta que comença per la pregunta Qui i tot seguit apareix un diminutiu *“ Qui ha segut a la meva cadireta?- Qui ha menjat del meu platet?- Qui ha pres del meu panet?- Qui ha menjat de la meva ministreta?- Qui ha punxat amb la meva forquilleta?-Qui ha tallat amb el meu ganivetet?-Qui ha begut del meu vaset?”*. En una versió albanesa antiga no són set nans sinó uns dracs, les criatures que acullen Blancaneu.

Quan van pujar a dalt dels llits es van trobar la Blancaneu i com era tan bonica van decidir que no la despertarien i es quedaria amb ells a passar la nit. Després quan es van despertar els va contar que la seva madrastra l’havia intentat matar, però que gràcies al caçador es va poder salvar. Finalment, els nans van decidir que la Blancaneu es quedés amb ells: *“ Aleshores ella els va contar que la seva madrastra l’havia volguda fer matar, però el caçador li havia fet gràcia de la vida, i així ella havia corregut tot el dia”*.

Un dia la madrastra va preguntar al mirall qui era la més bonica i com de costum aquest va respondre que era la Blancaneu. La madrastra va adonar-se que el caçador l'havia enganyat i que la Blancaneu era viva. Després va començar a pensar com la podia matar i va arribar a la conclusió que es disfressaria de vella i aniria a vendre cordills a casa seva, així podria matar-la: “ *I rumia que rumiaràs, cercava novament la manera de matar-la... I quan a la fi va haver-se-la empescada, es va pintar la cara i es va vestir com una vella marxanta, que ningú no l'hauria coneguda*”.

La Blancaneu no sabia que era la madrastra i li va obrir la porta per comprovar que els cordills eren bonics, ella aprofitant l'ocasió va dir-li que anava mal vestida i va estrènyer el cordó tan fort a la cintura de la Blancaneu que la va deixar sense respiració: “ *Aquesta bona dama, bé puc deixar-la entrar... Llevà el forrellat de la porta i es comprà el bonic cordó de cotilla- Criatura -digué la vella- que mal engiponada vas! Blancaneu es va posà davant d'ella i es deixà nuar el cordó, però la vella va nuar tan rabent i tant fort, que Blancaneu perdé el respir i caigué morta*”

Quan van arribar els nans a casa, van trobar-la gairebé morta, però li van estirar el cordó i va poder tornar a respirar. Els nans van advertir a la Blancaneu que no obrís la porta perquè l'havien intentat enganyar.

Al dia següent la madrastra va tornar a preguntar qui era la més bonica i el mirall va respondre que era la Blancaneu. Com que no sabia què fer per matar-la, es va tornar a disfressar de vella i va portar-li una pinta emmetzinada “ *Amb arts de bruixeria, que hi era entesa, va fer una pinta emmetzinada. Aleshores es va disfressar i va prendre la forma d'una altra vella*” . Quan finalment la Blancaneu va obrir-li la porta, li va ensenyar la pinta, la va pentinar i quan estava pentinant-la li clavar als cabells i ella caigué morta al terra: “ *Plagué de tal manera a l'infant, que es va deixar abellir i obrí la porta. Quan s'hagueren avingut sobre*

la compra, va dir la vella: Ara deixa-te'm pentinar una mica...Tot just li havia clavat la pinta als cabells, la metzina ja va fer el seu efecte i la nena va caure al terra sense esma". Però els set nans quan van arribar a casa li van treure la pinta dels cabells i va tornar a viure.

Al dia següent, la madrastra va tornar a preguntar qui era la més bonica i el mirall li va respondre que era la Blancaneu.

Finalment, la madrastra que li tenia molta enveja a la Blancaneu es va disfressar de pagesa i va enverinar una poma que feia molt bona pinta i era molt vermella, llavors li va portar : “ *Va fer una poma emmetzinada. Per fora feia d'allò més goig, blanca, amb les galtes vermelles, que qualsevol que la veiés li vindria salivera...Quan la poma va estar a punt,es va pintar la cara i es va disfressar de pagesa*”.

Quan va trucar a la porta, la Blancaneu li va dir que no podia obrir-la, però la seva madrastra li va dir que li donava una poma i perquè no es pensés que l'estava enganyant va partir la poma en dues parts, ella es va quedar la part blanca i la Blancaneu la vermella, però la part que li va donar a la Blancaneu era la que tenia verí: “ *No -respongué Blancaneu-, no puc prendre res... Veus, tallaré la poma en dos bocins: tu et menges la meitat vermella i jo em menjaré la blanca*”. Després de mossegar la poma la Blancaneu va caure al terra morta i la madrastra es va ficar molt contenta “ *Tot just va tenir un mos a la boca, va caure morta al terra. Llavors la reina la va contemplar amb una mirada ferotge i esclafí la rialla*”

Quan van arribar a casa, els nans no van poder fer res per salvar-la, perquè ja era morta, van estar dies plorant per ella i finalment quan anaven a enterrar-la la van veure tan bonica que semblava que fos viva, així que, van decidir construir un taüt de vidre i or: “*Els nanets quan van arribar a casa, trobaren la Blancaneu estirada a terra, i era morta, ben morta... i es posaren tots set allí i cop de plorar... i feren construir un taüt de cristall*”

Un dia passava un príncep per allí, quan va veure la Blancaneu va preguntar quans diners demanaven pel taüt perquè s'havia enamorat d'ella, però com ella era molt important pels nans, ells van dir que no volien diners a canvi. “ *Deixeu-me el taüt, us en donaré el que em demanareu... No us el donarem per tot l'or del món*” Però com el príncep estava enamorat d'ella els i va dir als nans que la volia veure cada dia. Ells van acceptar i quan finalment el príncep va dir als seus criats que agafessin el taüt, ells van ensopegar amb una pedra i la Blancaneu va expulsar la poma del coll i es va salvar. En altres versions més modernes, el príncep salva la Blancaneu fent-li un petó als llavis, i ella es desperta. “ *El príncep el va fer emportar pels seus criats... i vet aquí que entropessaren amb un matoll, i de la batzegada li va sortir del coll el bocí de poma emmetzinada que s'havia empassat*”.

Desenllac (*I de seguida obrí els ulls...va caure a terra morta*): Tot seguit, la Blancaneu es va despertar i quan va veure el príncep també es va enamorar i ell li va demanar matrimoni: “ *T'estimo més que tot el que hi ha al món; vine amb mi al palau del meu pare i seràs la meva esposa. La Blancaneu va anar amb ell, i les seves noces es celebraren amb gran pompa i magnificència*”.

Les noces es van celebrar al palau i van convidar a tota la gent del poble entre la qual es trobava la madrastra de Blancaneu.

Quan va arribar al palau la madrastra va tenir molta enveja al veure-la tan bonica i tan contenta, que en aquell moment, no sabia què fer. Van fer foc perquè la gent passés per damunt amb les sandàlies. “ *I tot d'una d'entrar, va reconèixer Blancaneu, i d'angúnia i de por es va quedar palplantada. Però ja havien posat unes xinel·les de ferro sobre un foc de carbó i les portaren amb mollis i les posaren davant*”.

Quan li va tocar el seu torn, va passar per damunt amb tanta mala sort que, dansant, dansant es va cremar i va caure al terra morta. En altres versions més modernes, la Blancaneu i el príncep al casar-se fan fora la madrastra del palau. *“Aleshores ella va haver de posar-se aquelles sabates roents, i dansar, dansar fins que va caure a terra morta”*.

Els personatges que apareixen són: la Blancaneu, la madrastra, els nans i el príncep.

La Blancaneu: És el personatge principal de la història. Apareix com un personatge pla, el seu caràcter no canvia al llarg del conte. Apareix descrita físicament i psicològicament. Físicament, ens diu que és una noia molt bonica, amb una pell blanca, el cabell negre i els llavis vermells. Utilitza sempre aquesta frase per descriure-la *“una filla amb una pell tan blanca com la neu, uns llavis tan vermells com la sang i un cabell tan negre com la fusta”*.

Quant al seu caràcter, podem deduir que és una noia molt bondadosa perquè, encara que la seva madrastra és molt dolenta amb ella, la Blancaneu no té cap rancor envers ella. Sap estimar a tota la gent, encara que a ella no l'estimin.

La madrastra: És l'antagonista d'aquesta història. És una dona envejosa, que normalment es mou pels diners. Tot i que és una noia bonica (encara que no apareix descrita físicament) no suporta que ningú sigui més bonica que ella. Al final del conte acaba morta. També és un personatge pla perquè el seu caràcter no varia al llarg del conte.

Els nans: Són els personatges que donen un toc d'humor en el conte, ja que en la seva primera aparició tots fan preguntes retòriques i acaben sempre amb diminutius *“ Qui ha segut a la meva cadireta?- Qui ha menjat del meu platet?- Qui ha pres del meu panet?- Qui ha menjat de la meva ministreta?- Qui ha punxat amb la meva forquilleta?-Qui ha tallat amb el meu ganivetet?-Qui ha begut del meu vaset?”*. Són set i sempre van tots junts. Estimen molt la

Blancaneu i quan aquesta quasi bé mor a causa de les malifetes de la seva madrastra, ells sempre l'ajuden i ella acaba vivint.

El príncep: És un personatge valent. Quan veu la Blancaneu, s'enamora d'ella, fins i tot diu als nans que els pagaria tot l'or del món per poder aconseguir-la: *“Deixeu-me el taüt, us en donaré el que em demanareu”*. Finalment la salva. No és un personatge que apareix massa estona, per tant, no és un personatge principal. Tampoc apareix descrit ni físicament ni psicològicament. Finalment, ell i la Blancaneu s'acaben casant.

Quant al llenguatge, podem dir, que Carles Riba utilitza un llenguatge fàcil i entenedor per dirigir-se als lectors, concretament als nens. Fa servir interrogacions retòriques i exclamacions per imitar la llengua parlada, com per exemple, quan els nans arriben a casa i es troben tot damunt-davall: *“ Qui ha segut a la meva cadireta?- Qui ha menjat del meu platet?- Qui ha pres del meu panet?- Qui ha menjat de la meva ministreta?- Qui ha punxat amb la meva forquilleta?-Qui ha tallat amb el meu ganivetet?-Qui ha begut del meu vaset?”*. Quan apareixen les preguntes retòriques tot seguit utilitza un diminutiu per fer la història més entretinguda i divertida.

Cal fer esment que, per marcar les tres parts del conte, que són introducció, nus i desenllaç, utilitza connectors textuais que ens introdueixen cadascuna de les parts. Per a la introducció utilitza: *“ Una vegada era al mig de l'hivern”*; per marcar el nus apareix *“Al cap d'un any”*; i per a la conclusió: *“ I de seguida obrí els ulls”*. Apareix també el diàleg en la major part del conte per fer-lo més amè i creïble; i utilitza l'estil directe, per fer més versemblant l'acció.

Pel que fa a la simbologia, la pàgina web *Literatura infantil y realidad*³⁸ ens mostra els elements simbòlics que apareixen en el conte de la Blancaneu . Un exemple seria el nombre

³⁸ <http://literaturainfantilyrealidad.blogspot.com/2009/11/simbolos.html>

tres. Aquest fa una funció molt important en aquest conte. Quan la Blancaneu mor, són tres els ocells que van a plorar-li. Un que és “l'òliba” (aquest representa la mort i la saviesa), el segon és el corb (simbolitza les forces bosques) i per últim la Coloma que és l'ocell que simbolitza la innocència i l'amor. Per aquesta raó, podríem dir que el tres és un nombre màgic. Aquest nombre també fa referència a les vegades que la madrastra intenta matar a la Blancaneu, la primera vegada amb una cinta, la segona amb una pinta emmetzinada i al tercera amb una poma. Les tres vegades, és salvada.

En aquest conte, el set també juga un paper molt important, ja que apareixen set nans i als set anys la Blancaneu es torna una nena molt bonica.

La bellesa simbolitza el color blanc, roig i negre. Per això, el conte comença dient *“Una vegada al mig del hivern hi havia una reina que cosia proa de la finestra, de sobte es va punxar amb l'agulla al dit i caigueren tres gotes de sang a la neu i ella va pensar : Jo tingué un infant tant blanc com la neu, tan vermell com la sang i tan negre com la fusta de bastiment”*.

Pel que fa a la poma, he trobat diverses teories sobre la seva simbologia. D'una banda, segons la pàgina web *Ciudadseva*³⁹, simbolitza dues coses molt diferents, per una part, l'amor i el matrimoni i, per l'altra, és el pecat.

També, a la pàgina web *Literatura infantil y relaidad*⁴⁰ podem llegir que aquesta fruita està dividida en dues parts: la part blanca que és menjada per la madrastra i la part emmetzinada per la Blancaneu. Així, aquesta fruita simbolitza dues coses ben diferents. En primer lloc, representa la sexualitat ja que la part que menja Blancaneu és roja i el color roig és símbol de

³⁹ <http://www.ciudadseva.com/textos/teoria/hist/montoya3.htm>

⁴⁰ <http://literaturainfantilyrealidad.blogspot.com/2009/11/simbolos.html>

l'amor apassionat; i, en segon lloc, la part blanca es relaciona amb l'episodi bíblic d'Adam i Eva i la poma al Paradís, cosa que simbolitza la fi de la innocència.

També, relacionat amb la simbologia es pot esmentar el nom del personatge, *Blancaneu*, que prové del color blanc, que és símbol de la puresa i la innocència.

Pel que fa al punt de vista, el conte està escrit en 3a persona i narra la història un narrador omniscient, ja que no és cap personatge de dins el conte i ho sap i ho coneix tot dels personatges i de la mateixa història.

CONCLUSIÓ

Com ja he explicat en el primer apartat, el conte és un relat breu on apareixen els diferents problemes que envoltaven la societat de la seva època; en el cas de la *Blancaneu*, apareix, en d'altres, l'enveja, reflectida en el personatge de la madrastra.

En tots els contes infantils el personatge bo sempre és el protagonista i aquest ha de salvar o ha de ser salvat per un personatge secundari. Aquest personatge secundari sempre és un príncep i apareix representat com un home valent i bo. Aquesta característica també la trobem en la *Blancaneu* en la figura del príncep.

Per acabar, la *Blancaneu* és un conte que ha perdurat al llarg de la història, ja sigui pel seu llenguatge clar i entenedor o per l'aparició d'elements fantàstics com poden ser un mirall en el qual apareix una dona que parla, una pinta o una poma emmetzinada.

CONTE TRADICIONAL

2.2.2-Els tres porquets⁴¹

Hi havia una vegada tres porquets . Eren germans i vivien amb els pares en una casa al bosc. La casa era espaiosa, però els porquets creixien molt de pressa . Un dia la seva mare els va dir:

- Nois, la casa se'ns ha fet petita per poder-hi viure tots junts. Ha arribat l'hora que cadascú segueixi el seu camí. Us aconsello però que aneu amb molt de compte. Per aquestes contrades ronda un llop molt dolent, famós caçador que es menja els porquets grassos i tendres.

I així va ser com el Porquet Savi, el Porquet Gros i el Porquet Gras es van acomiadar del pare i de la mare, van fer un farcellet amb les seves coses i cadascú va emprendre el seu camí.

El Porquet Gras era el més petit i el més mandrós dels germans, i no tenia gens de ganes de treballar. I havent trobat un pagès que acabava de segar el fenc del camp i carregava les garbes al carro, el va aturar i li digué:

- Bon home, veig que tens molta palla. Que me'n podries regalar un feix? Voldria fer-me una cabana i viure-hi tot sol.

El pagès era bon home i, a més molt generós. Per això no es va fer pregar i va regalar-li tres garbes de palla.

El Porquet Gras va transportar les garbes fins a un prat prop d'una llacuna. En un tres i no res va trencar la palla i es va construir la cabana. No era gaire gran, però per a ell ja feia el fet.

Va fer la teulada, la porta i les finestres trenant els joncs que va trobar prop de la llacuna,

" Quina caseta més maca!", va pensar tot admirant l'ora. " No tinc tantes pretensions com els meus germans, jo sóc molt més modest. Per a mi ja és prou i massa".

Satisfet de la feina, va entrar a la cabana, va escampar una mica de palla per terra, s'hi va ajeure i, en un tancar i obrir d'ulls es va quedar a dormir.

⁴¹ *Els tres porquets. Un conte anglès.* Traducció: Roser Berdagué. Il·lustracions: Francesca di Chiara. Edicions 62, Barcelona, 2005.

També el Porquet Gros, el germà segon, va seguir el seu camí i es va dirigir cap al bosc. Tampoc tenia gaires ganes de treballar, tot i que no era tan gandul com el seu germà. Camina que caminaràs, va topar amb un llenyataire que feia llenya i l'apilonava. Ja en tenia un bon feix. El Porquet Gros es va aturar i li va dir:

- Bon home, veig que teniu molta llenya. No me'n donaríeu una mica? Tinc intenció de fer-me una caseta.

El llenyataire que era un bon jan, li va respondré:

- Com pots veure he tallat molta llenya. Agafa la que vulguis, pren la que necessitis.

I així va ser com el Porquet Gros va agafar la llenya, la va carregar en un carretó, la va portar a un camp assolellat pro-drop de les aigües d'un rierol i, tot xiulant, alegre i content, amb la serra, el martell, uns Claus i el ribot, es va fer en un sol dia una caseta d'allò més bonica. Es ponía el sol que ja la tenia acabada. Com a darrer toc, va pintar la porta i els marcs de les finestres de color blau, i la teulada, de vermell. També es va fer una taula dues cadires, un armari i un llit, Cansat de tant treballar, es va ficar a casa s'ajagué al llit i es va adormir com un soc.

I el Porquet Savi? Era el gran i el més entenimentat dels germans, i va decidir que es construiria una casa sòlida. Va buscar maons, pedres calç i vernís. Va escollir una clariana del bosc que estigués ben protegida, que no fos gaire lluny de les cases dels seus germans i que ni fos humida ni estigués massa exposada al sol. El lloc escollit tenia unes muntanyetes al darrere i no estava orientat de cara al vent. El Porquet Savi va cavar la terra per fer els fonaments i va començar a aixecar la casa. Va trigar gairebé una setmana per acabar-la, però el resultat final va ser de primera. La porta erta de noguera massissa, i el forrellat molt reforçat. Les teules eren de pedra, com també la xemeneia, i les finestres estaven proveïdes de fermes porticons. Després de tanta feinada, el prudent porquet es va tancar dins de la nova casa i va reposar.

I el llop? Potser no sortirà en aquest conte, pensareu. I tant que sortirà! Un lloparro gros, ferotge i afamat, am unes dents punxegudes i unes potes enormes. El llop havia sentit a dir, perquè les notícies corren tant que sembla que volin, que hi havia tres porquets, tres germans grossos i ben alimentats, que havien deixat la casa dels seus pares i se n'havien anat a viure pel seu compte.

Es va posar en camí un bell matí d'estiu va arribar a la riba del llac on el Porquet Gras s'havia construït la cabana de palla.

- Porquet Gras, sé que ets a dins- va dir el llop després de picar a la porta.

El Porquet Gras va reconèixer al moment la veu del llop malvat i començà a tremolar com una canya moguda pel vent

- No obriré ni per les cerres de mil porquins! Ni que estigués boig!- va dir el Porquet Gras.

En sentir-ho, el llop es va enfurismar.

- Si és així, bufaré i bufaré fins que la cabana enfonsaré .

Va agafar una forta alenada d'aire, va inflar els pulmons i les galtes i va deixar anar una potent bufada damunt de la caseta.

I la cabana de palla va volar pels aires. I també va volar pels aires el Porquet Gras, i això va ser una sort per a ella, perquè es va elevar com un globus i va anar a parar molt lluny. I mentre el llop es ficava d'un salt dins de la cabana o, més ben dit, dins el que quedava de la cabana, el Porquet Gras va caure, es va tornar a aixecar, es va afermar sobre les potes i va arrencar a córrer tot el que li permetien les potetes grassonetes.

- Ai, germà ,obre'm la porta!- va cridar atansant-se a la casa del Porquet Gros-. Et prego que m'obris, perquè el llop malvat m'està empaitant.

El Porquet Gros va obrir a corre-cuita la porta i va tenir el temps just de tancar-la abans que el llop no arribés a la carrera, més afamat que mai.

- Obriu la porta, porquets, o enderroco la casa! Sé que tots dos sou a dintre- digué el llop, tot enrabiat.

- Per les cerres de mil porcs que no et pensem obrir! No som tan ximplets com et penses!- van respondre a l'uníson els dos germans, una mica espantats.

- No em voleu obrir la porta? Doncs pitjor per a vosaltres!- va cridar el llop, inflant-se com una pilota.

I va començar a bufar, a bufar, a exhalar aire i a deixar anar tot l'alè que tenia dins el cos. I heus aquí que les alendes del llop eren tan fortes que van fer saltar tots els Claus, els taulons se'n van anar volant i tota la casa va sortir flotant pels aires. Els dos porquets van tenir el temps just d'arrapar-se a la teulada en sortir disparats i van aterrar a uns quants metres de distancia. Masegats i espantats, els porquets es van aixecar i es van posar a córrer com llamps cap a casa del Porquet Savi.

- Germà, obre'ns la porta, que el llop malvat està a punt d'atrapar-nos- van cridar, ja que setien l'alè del llop al darrere.

El Porquet Savi va obrir, deixà entrar els seus germans i va barrar la porta amb el forrellat. Va tenir el temps just de fer-ho abans no arribés el llop. Ara la seva fam s'havia triplicat.

- Sé que sou tots tres a casa- digué el llop amb una veu dolça i amable, veient que no aconseguia el que volia amb la violència -. Obriu, poquets , que em moro de set. Deixeu-me beure i us prometo que seré bo amb vosaltres i no us tocaré ni una cerra.

- Per les cerres de mil porcs no penso fer-ho!- va dir el Porquet Savi -. Prou que coneixem les teves intencions: tu te'ns vols menjar!

- Així és com em tracteu?- digué el llop, tot enfurismat -.

La meua paciència té un límit, i la meua fam és enorme.

Si no m'obriu, bufaré tan fort que la casa ensorraré.

El llop va fer una profunda aspiració, va inflar els pulmons i va bufar amb totes les seves forces, però la casa no es va moure ni un mil·límetre. Ho va provar una altra vegada i una vegada més i una altra i una altra, i a la fi va caure a terra extenuat de tant bufar.

La casa de maons havia aguantat les fortes bufades i els porquets s'estaven a dins rebentant-se de riure, tots animats i divertits.

El llop malvat va marxar am la cua entre les cames, tot i que no es donava per vençut. L'endemà, de bon matí, va tornar a casa del Porquet Savi.

- Sóc jo, el llop- va dir sense embuts- . He vingut per fer-vos una proposta. No gaire lluny d'aquí , darrere del Pujol, hi ha un camp de naps d'un amic meu. Si m'ajudeu a collir-los , anirem a mitges. Què me'n dieu si us vinc a buscar a demà a les set del matí?

- Molt bé- va dir el Porquet Savi tot fent l'ullet als seus germans -. T'esperem demà al matí a les set en punt.

El llop se'n va anat tot content, però els germans més petits van protestar:

- Que ets boig? Abans no arribem al camp el llop ens ficarà al sac i se'ns menjarà.

- - No, germans, no us preocupeu. En tinc una de pensada. Demà a les sis del matí, serem al camp.

Els tres germans es van aixecar l'endemà de bon matí i van anar a la camp, van collir els naps i van tornar a casa abans no arribés el llop pervers.

El llop es va presentar , puntual, a les set a la porta de la caseta.

- Què? Ja esteu a punt?- va preguntar, tot impacient.

- Fa molt que estem esmorzant. Ens hem despertat de matí i hem anat a treballar al camp. Ja li pots donar les gràcies al teu amic de part nostra: els naps són molt sucosos.

El llop va dissimular l'enrabiada i, fent el cor fort, va dir:

- Prop de la llacuna hi ha un hort abandonat amb un pomer carregat d'unes pomes boníssimes. Si m'ajudeu a collir-les, anirem a mitges. I com que veig que us desperteu d'hora, us vindré a buscar a les sis. Hi esteu d'acord?

- Oh i tant! T'esperem a les sis- va dir el Porquet Savi.

El llop se'n va anar tot content. " Aquesta vegada no m'enredaran. Em presentaré abans de les sis", va reflexionar.

El porquet Savi, però, era més llest que ell i, comprenent que els llop es presentaria abans de l'hora anunciada, es va desvetllar a punt de dia va despertar els seus germans i se'n van anar tots tres a l'hort. El llop tenia raó: el pomer estava carregat de pomes rosades i oloroses. Els tres porquets es van enfilear a l'arbre i es van atipar de pomes. Com que el llop no els va trobar a l'hora convinguda, se'n va anar corrents a l'hort i va sorprendre els tres germans a dalt de l'arbre.

- Aquesta vegada tampoc no m'heu esperat- va grunyar el llop, tot enfurismat mirant d'enfilear-se a l'arbre

- Que tens fam, pobre llopet?- van cantussejar els porquets, burlant-se'n.

-Tinc tanta fam...tanta fam que no m'hi veig!- va cridar el llop

-Doncs mira, entoma això!- van dir-li els porquets llançant-li al damunt una pluja de pomes -. Són molt bones, tasta-les!

I mentre el llop es protegia el cap per evitar els cops i s'acostava per recollir les pomes, els porquets van aprofitar l'avinentsa per baixar de l'arbre i córrer de pressa cap a casa. En veure que li havien pres el pèl per segona vegada, el llop va deixar anar un fortíssim udol i va voler encalçar les peuades preses. Però també aquesta vegada els germanets van ser més ràpids que ell i van arribar abans a casa i s'hi van tancar. El llop, doncs, es va quedar fora estotjat i traient escuma per la boca.

-No us penseu que us en sortireu tan bé. Ja trobaré la manera de caçar-vos!- va lamentar-se el llop amb la mica d'alè que encara li quedava, i se'n va anar, furiós però amb la panxa buida.

" He de pensar-ne alguna per agafar-los per sorpresa ", es va dir.

En fer-se de nit, el llop va tornar sobre els seus passos amb una llarga escala. La casa dels porquets estava immersa en la foscor i no en sortia cap soroll. " Molt bé! Els porquets estan dormint", es va dir. " Pujaré a la teulada i em deixaré caure per la xemeneia. Aquesta vegada no se m'escaparan. Els sorprendré i m'atiparé de valent de carn tendra de porc". Va acostar-se a la casa amb pas silenciós, va afermar l'escala a una paret i va començar a pujar.

Els tres porquets, però, estaven a l'aguait, i de la finestra estant van veure el llop preparant-se per assaltar la casa.

-Vol baixar per la xemeneia. Va dir, tot espantat, el Porquet Gras-. Què podem fer? No tenim escapatòria.

-Podem fugir i amagar-nos al bosc. Va proposar, tot tremolós el Porquet Gros.

-Mira que en sou, de tanoques! No veieu que si fem això se'ns menjarà?- va dir en veu baixa el Porquet Savi -. He pensat una altra cosa: preparem-li una sorpresa digna d'un llop tan malvat com ell. Acosteu-vos que us diré que he pensat.

I els va murmurar a cau d'orella la idea genial que s'havia empescat.

Els tres porquets es van posar de seguida a fer la feina. El Porquet Gras, amb l'ajut del Porquet Gros, va agafar l'olla més grossa que hi havia a la cuina i la va omplir d'aigua. Mentrestant, el Porquet Savi va treure tres troncs gruixuts del llenyer, els va disposar dins la llar de foc, va posar-hi a sota un feix de branques i ho va encendre tot amb un llumí. Al cap de pocs segons a la xemeneia espetegava un bon foc. Els tres germans van col·locar l'olla sobre les flames i la van cobrir amb la tapadora.

-I ara, germans, només ens cal esperar i estar a punt. Segur que el llop no s'espera una rebuda com aquesta- va dir el Porquet Savi.

Els tres germans es van asseure davant del foc i van esperar. Al cap d'una estona van sentir gratament de potes i fregaments ofegats que ressonava dins la campana de la xemeneia: era el llop que ja baixava. Es van posar d'un salt a l costat de la xemeneia i així que van veure sortir les potes del llop, van treure la tapadora de l'olla i...pataplaf!, el lloparro va caure dins l'aigua bullent.

-Socors, que m'ofego, que em cremo!- cridava el llop. Però com més es bellugava més bevia més s'enfonsava dins l'olla fins que, al cap de poca estona, l'única cosa que va surar a l'aigua a ser la llarga cua. El llop havia mort.

- visca! El llop malvat és mort!- cridaven a una sola veu.

-I ara què en farem, del llop?- va preguntar el Porquet Gras.

-Doncs hi afegirem un parell de naps i una pastanaga i ens el menjarem!- va dir, esclafint una rialla, el Porquet Savi.

I això és tan veritat com que el conte s'ha acabat.

ANÀLISI DEL CONTE

Els tres porquets

INTRODUCCIÓ

No sabem certament qui va publicar el conte d' *El tres porquets*. He buscat diferents pàgines d'informació i he trobat que el primer llibre d' *Els tres porquets* es va publicar al 1843 per James Orchard Helliwell-Phillipps. Després, també va ser publicat per Joseph Jacobs i Andrew Lang entre d'altres.

NUCLI

El conte tracta d'una família de porquets que per certes circumstàncies els fills han de marxar de casa. I, seguint els consells de la seva mare, decideixen fer-se tres cases al bosc allí on el llop no els pugui agafar.

El porquet petit va fer-se una casa de palla i quan va arribar el llop li va desfer. Seguidament, el porquet mitjà es va fer una casa de llenya i també li va desfer el llop. El gran, que era molt treballador, va fer-se una casa de maons i va deixar entrar als seus germans. Quan va arribar el llop, no la va poder desfer; llavors va voler baixar per la xemeneia i es va cremar.

El tema d'aquest conte és l'amor envers la família, ja que quan el llop els persegueix per menjar-se'ls el germà gran els deixa entrar a casa seva tot i que aquests no s'han esforçat per construir la seva.

D'altra banda, apareixen subtemes, com ara l'astúcia ja que els porquets saben que el llop vol entrar per la xemeneia i decideixen fer foc perquè es cremi.

Un altre tema podria ser la mandra, ja que els dos porquets més petits decideixen fer la casa amb molta pressa per poder anar a jeure una estona sense pensar en les conseqüències que pot portar aquest fet.

El conte d' *Els tres porquets* el podem dividir en tres parts:

Introducció: (Hi havia una vegada...van fer un parcellet amb les seves coses i cadascú va emprendre el seu camí): En aquesta part, l'autor del conte ens presenta els personatges, ens diu que eren germans i també on vivien “ *Eren germans i vivien amb els pares en una casa*”. Quan els porquets es van fer grans, la seva mare els va dir que havien de marxar de casa, perquè s'havia quedat petita per a tanta gent. (En altres versions, la mare els fa marxar perquè no tenen suficients diners per alimentar els tres fills). La seva mare els va donar alguns consells perquè hi havia un llop que voltava pel bosc que es menjava els porquets: “ *Us aconsello que aneu amb molt de compte. Per aquestes contrades ronda un llop molt dolent, que es menja els porquets*”.

En la introducció l'autor també explica amb un seguit d'adjectius o epítets com es diuen els porquets, aquests adjectius faran referència al seu caràcter al llarg del conte . El porquet Savi (que és el porquet més gran) ja que aquest serà el que es farà la casa més forta perquè el llop no hi entri; el porquet Gros (que és el mitjà); i el porquet Gras (que fa referència al petit).

Nus: (El porquet Gras que era el més petit...El llop havia mort): En aquesta part, l'autor comença parlant del porquet més petit. Ens diu que era molt mandrós i, com que no tenia ganes de fer-se una bona casa, va demanar a un pagès si li donava palla. En versions més modernes, el pagès no apareix en el conte i és el mateix porquet qui va a buscar la palla tot sol. Aquest li'n va donar prou per poder fer-se una casa: “ *El porquet Gras que era el més petit i el més mandrós i no tenia gens de ganes de treballar*”, “ *El pagès era bon home, i a més molt generós. Per això no es va fer pregar i va regalar-li tres garbes de palla*”. Tot

seguit, el narrador ens explica com el porquet més petit es construeix la casa, diu que no va tardar gens en fer-ho: “*En un tres i no res va trenar la palla i es va construir la cabana. Va fer la teulada, la porta i les finestres trenant els joncs que va trobar prop de la llacuna*”. També en aquest fragment, podem apreciar el caràcter dels personatges principals perquè el porquet petit ens diu que ell no té tanta prepotència com els seus germans i que ell és més prudent i modest. D'altra banda, els lectors també podem apreciar que es conforma amb qualsevol cosa per tal que ell no hagi de treballar: “*Quina caseta més maca!,-va pensar tot admirant l'obra. No tinc tantes pretensions com els meus germans, jo sóc molt més modest. Per a mi ja és prou i massa*”.

Tot seguit, el narrador ens parla del porquet mitjà. També deixa entreveure el caràcter d'aquest, perquè ens diu que va seguir el mateix camí que el seu germà petit, ja que no tenia gens de ganes de treballar i era igual de gandul que ell: “*Tampoc tenia ganes de treballar, tot i que no era tan gandul com el seu germà*”. El porquet va començar a caminar pel bosc i es va trobar un llenyataire (en les versions més modernes, el llenyataire no apareix en el conte) i li va demanar llenya i aquest li va donar un bon sarpat perquè es pogués fer la casa: “*Va topar amb un llenyataire que feia llenya. No me'n donaríeu una mica?- Com pots veure, he tallat molta llenya. Agafa la que vulguis, pren la que necessitis*”. L'autor d'aquest conte, en la part on explica la construcció de les cases, utilitza un estil repetitiu per ressaltar les similituds en la construcció de les dos vivendes. D'aquesta manera s'intueix que es repetiran els errors encara que els materials siguin diferents: “*Cansat de treballar, es va ficar a casa, s'ajagué al llit i es va adormir com un soc*”.

D'altra banda, el germà gran, el qual anomenen el Porquet Savi, decideix construir una casa sòlida allí on el llop no pogués entrar, on tampoc hi havia humitat i el sol no hi tocava gaire. Com el seu nom indica, el més gran dels tres germans va utilitzar la seva intel·ligència per construir la casa, no tant sols es va fer una casa gran i bonica sinó que també la va allunyar de

qualsevol perill que hi pogués existir: “ *Va escollir una clarina del bosc que estigués ben protegida... Va trigar gairebé una setmana, però el resultat va ser de primera. La porta era de noguera màssica, el forrellat molt reforçat. Les teules eren de pedra...* ”. El llop aparegué pel bosc on estaven els germans. Primerament, va anar a la casa del germà més petit. Com aquesta no estava feta gaire bé, el porquet quan va sentir la veu del llop va tenir molta por: “ *El porquet Gras va reconèixer al moment la veu del llop malvat i començà a tremolar com una canya moguda pel vent* ”. A continuació el narrador narra com el llop va desfer la casa del porquet petit. Ho explica a través del diàleg entre aquests dos personatges: “ *No obriré ni per les cerres de mil porquins! Ni que estigués boig -va dir el porquet...Si és així bufaré i bufaré fins que la cabana enfonsaré* ”. Tot seguit, el llop va bufar tan fort que en un tres i no res va desfer la petita casona del porquet. Aquest va tenir molta sort i de la força del vent va poder córrer cap a la casa del seu germà mitjà: “ *I la cabana de palla va volar pels aires. I també va volar pels aires el porquet gras* ”. El porquet va tenir temps d'arribar a la casa del seu germà i va poder-se tancar amb ell. El llop que es començava a enfadar va anar cap a casa d'aquests, tot seguit, com no li volien obrir la porta, va començar a bufar i com que tenia molta força va trencar la casa: “ *I heus aquí que les alendes del llop eren tan fortes que van fer saltar tots els claus, els taulons se'n van anar volant i tota la casa va sortir flotant pels aires* ”. Després d'això els porquets van decidir anar cap a la casa del germà gran. El llop quan va arribar a la casa del germà gran va intentar bufar amb totes les seves forces però no va aconseguir el seu propòsit que era enfonsar la casa: “ *El llop a fer una profunda aspiració, va inflar els pulmons i va bufar amb totes les seves forces però la casa no es va moure ni un mil·límetre* ”. Com això no li va funcionar, el llop va decidir enganyar els porquets. En aquest cas, passa el mateix que en el conte de la *Blancaneu* ja que l'antagonista no pot aconseguir el seu propòsit, que no és altre que matar el personatge principal, i per això, l'autor d'aquest conte fa que l'antagonista l'enganyi, però no ho aconsegueix perquè el protagonista sempre acaba sent més

llest . En aquet cas, el llop intenta enganyar tres vegades els porquets. El primer engany és que a les set del matí vagin a collir naps, així els podrà matar: “ *Què em dieu si us vinc a buscar demà a les set del matí?- T’esperem demà al matí... No, germans no us preocupeu. En tinc una de pensada. Demà, a les sis del matí, serem al camp*”. Quan va arribar el llop a casa i va veure que no els havia pogut enganyar, es va enfadar molt, encara que no ho va deixar veure: “ *El llop va dissimular l’enrabiada*”. Llavors va decidir tornar-los a enganyar, però aquest pla també fracassa. “ *Prop de la llacuna hi ha un hort abandonat amb un pomer carregat d’unes pomes boníssimes. Hi esteu d’acord?- Oh i tant! T’esperem a les sis*”. El germà gran, que era el més savi dels tres, va decidir anar ben d’hora a collir les pomes, i just quan ja les acabaven de collir va aparèixer el llop: “ *Com que el llop no els va trobar a l’hora convinguda se’n va anar corrents a l’hort i va sorprendre els tres germans dalt de l’arbre. Aquests van ser més ràpids que ell i van poder marxar corrents cap a casa seva i tot seguit el llop es va tornar a enrabiatar: “ En veure que li havien pres el pèl per segona vegada, el llop va deixar anar un fortíssim udol... Però també els germanets van ser més ràpids que ell i van arribar abans a casa*”.

El llop, sabent que totes les vegades els seus plans havien fracassat, va decidir anar a la nit a casa dels porquets. Va agafar una escala llarga i va entrar per la casa a través de la xemeneia. D’aquesta manera es podria menjar els tres germans: “ *Pujaré a la teulada i em deixaré caure per la xemeneia. Aquesta vegada els sorprendre i m’atiparé de valent*”. Però per sort, els tres porquets estaven mirant per la finestra i van veure les intencions del llop, i una vegada més el porquet gran que era el Savi va tenir una idea genial i els ho va comunicar fluixet perquè el llop no ho sentís: “ *Mira que en sou, de tanoques! He pensat una altra cosa: preparem-li una sorpresa i els va murmurar a cau d’orella la idea genial que s’havia empescat*”. Després els tres germans es van posar a treballar en grup. Els porquet Gras i el Gros van preparar una olla d’aigua mentre el germà gran encenia el foc. Finalment, els tres van col·locar l’olla al foc.

En versions més modernes, el porquet gran està fent-se el sopar sol a casa i espera els seus germans, quan de sobte apareix el llop per la xemeneia i es crema. Finalment van pensar que esperarien al llop als peus de la xemeneia: “ *Els tres germans es van asseure davant el foc i van esperar*”. Quan van sentir que el llop ja estava als peus de la xemeneia, van traure la tapa de l'olla i el llop va caure dins: “ *I així que van veure sortir les potes del llop, van traure la tapadora de l'olla i...pataplafl, el lloparro va caure dins*”.

Desenllaç: (Visca el llop malvat es mort...i això es tan veritat com que el conte s'ha acabat):

En aquest fragment, l'autor del conte vol narrar l'alegria que senten els tres germans, ja que gràcies a la seva habilitat han cremat el llop. En aquesta part també apareix com el porquet Savi que és el més intel·ligent de tots, busca una solució final per al llop: “ *I ara què farem del llop?-va preguntar el porquet Gras. –Doncs hi afegirem un parell de naps i una pastanaga i ens el menjarem!-va dir el porquet Savi*”. També cal fer esment que el narrador utilitza una fórmula fixa per acabar el conte, seguint el mateix model que en la introducció. Normalment fan l'ús d'aquestes fórmules perquè així no deixen el lector un lloc al dubte, és a dir, és un final tancat: “ *I això és tan veritat com que el conte s'ha acabat*”.

En aquest conte apareixen quatre personatges principals que són els tres porquets i el llop. També apareixen tres personatges fugaços que corresponen a la mare dels porquets i els pagesos que els donen materials per poder construir-se la casa.

El Porquet Gras: Tot i que no apareix descrit físicament, en el conte apareixen diverses imatges dels personatges i sabem que és el porquet més gras de tots tres i té una taca negra a l'ull. Del seu caràcter, podem esmentar que és molt mandrós ja que la casa la construeix molt ràpid per poder anar-se'n a dormir: “ *El porquet Gras era el més petit i el més mandrós dels germans, i no tenia gens de ganes de treballar*”. També podem dir que és un personatge que es conforma amb qualsevol cosa: “ *No tinc tantes pretensions com els meus germans, jo sóc*

molt més modest. Per mi ja és prou i massa”. És un personatge temorós: “ Va reconèixer al moment la veu del llop malvat i va començar a tremolar com una canya moguda pel vent”.

El porquet Gros: Segueix el camí del seu germà petit, tot i que és més treballador que ell però continua tenint mandra de fer la feina: “ *Tampoc tenia gaires ganes de treballar, tot i que no era tan gandul com el seu germà*”. Cal fer esment que aquest personatge treballa més que el seu germà i es fa la casa més ben estructurada que el porquet petit: “*va agafar la serra, el martell, uns claus i el ribot i es va fer una caseta d'allò més bonica*”. Podem dir que és amable i que pateix pel seu germà, perquè tot i saber que aquest no havia treballat prou per fer la casa, el deixa entrar per protegir-lo del llop: “ *El porquet Gros va obrir a corre-cuita la porta i va tenir el temps just de tancar abans que el llop no arribés*”.

El porquet Savi: És el germà més gran dels tres i com a tal es preocupa per ells: “ *El porquet Savi va obrir, deixà entrar els seus germans i va barrar la porta*”. Com el seu nom indica, és el més intel·ligent dels tres. Sempre que els seus germans no saben què fer, ell dóna una solució al problema: “ *Mira que en sou de tanoques! No veieu que si fem això se'ns menjarà? He pensat una altra cosa- va dir el porquet Savi*”. Aquest personatge, segueix el consell de la seva mare, és el que es construeix la casa més gran i enganya el llop.

El llop: És el personatge antagonista d'aquest llibre perquè es vol menjar els porquets. Durant la narració del conte, apareix descrit físicament. Sabem que és un animal malvat: “ *Un lloparro gros, ferotge i afamat, amb unes dents punxegudes i unes potes enormes*”. Sabem que no és un personatge intel·ligent i, tot i que es vol menjar els protagonistes, aquests l'enganyen i ell sempre cau a la trampa. Finalment, els porquets acaben amb ell “ *Visca! El llop malvat és mort!*”.

L'autor d'aquest conte utilitza l'estil directe per dirigir-se als lectors. El llenguatge es clar, senzill i entenedor. Apareixen moltes frases fetes i comparacions com és el cas de “*Es va*

adormir com un soc”, “ *va començar a tremolar com una canya moguda pel vent*”, “ *es van posar a córrer com uns llamps*”. També hi ha dues interrogacions retòriques. Apareixen quan el narrador es dirigeix als lectors, perquè aquests entenguin millor el que els està explicant: “ *I El porquet Savi? Era el més gran i el més entenimentat dels germans*” “ *I el llop? Potser no sortirà en aquest conte, pensareu*”.

Apareixen frases que s'utilitzen en la llengua parlada, l'autor les utilitza per fer el conte més versemblant i més entretingut: “ *Que me'n podries regalar un feix?*”, “ *Camina que caminaràs*”.

Com ja he dit anteriorment, l'autor utilitza una fórmula fixa per començar i acabar el conte; en la introducció apareix: “ *Hi havia una vegada tres porquets*”; i al final: “ *I això és tan veritat que el conte s'ha acabat*”.

Pel que fa a la simbologia, en aquest conte un element simbòlic és el nombre tres que segons la pàgina web *Ciudadseva*⁴² representa un nombre màgic. Tres són els protagonistes d'aquest conte. També el llop intenta matar els porquets tres vegades. La primera els enganya i els diu que a les set vagin a collir naps, però, com que els porquets són molt espavilats, el llop no els pot caçar perquè hi van abans d'hora. El llop planeja una segona estratègia per poder menjar-se els porquets, però aquesta també fracassa perquè els porquets són més ràpids que el llop. I, finalment, a la tercera vegada que el llop els intenta caçar els porquets són més llestos que ell i el conte acaba que els tres porquets li cremen la cua.

Aquest conte està narrat en tercera persona del singular i tercera del plural. Quan els porquets apareixen per separat, per exemple, quan es construeixen la casa, l'autor utilitza la tercera

⁴² <http://www.ciudadseva.com/textos/teoria/hist/montoya3.htm>

persona del singular. D'altra banda, quan els protagonistes apareixen junts, quan estan a l'interior de la casa, en aquest cas apareix la tercera persona del plural. El narrador és protagonista, ja que participa en els fets i ho coneix tot dels personatges.

CONCLUSIÓ

Com ja hem esmentat anteriorment, el conte és un relat breu que intenta explicar situacions i problemes que tenien la gent en aquella època. En el cas d' *Els tres porquets*, apareix el bosc i el llop. El llop és un animal ferotge i salvatge, però en aquest conte, tot i que apareix com un personatge malvat, està caracteritzat per la seva poca intel·ligència, ja que els porquets sempre l'acaben enganyant.

Jo crec, que en aquest conte l'autor també ha volgut fer com una mena de faula perquè els personatges que són més indefensos i amb menys astúcia, acaben guanyant a l'animal a qui més temen i amb més audàcia de tots. També l'autor ha creat el conte protagonitzat per uns personatges que són animals, i aquests apareixen caracteritzats com a persones, personificats, ja que parlen i poden fer les coses que fem nosaltres.

2.3-LA RONDALLA

2.3.1-Les farinetes⁴³

Un cabaler d'un poblet de muntanya festejava una pubilla de casa bona, que vivia en un poblet veí. Un dia els pares d'aquesta moxa el van convidar a sopar, per tal de conèixer-lo millor i formalitzar les relacions. El xicot, però, tenia un defecte una mica especial: sempre tenia un budell buit. Era tan golafre que ni tant sols se sabia conèixer quan havia menjat prou. Per això, temorós de causar una mala impressió als futurs sogres, va demanar a un amic que l'acompanyes. Cal tenir en compte que el fet que el vinaire fos acompanyat per un amic de confiança, era un costum ben corrent al Prineu.

- Mira noi, tu t'assentes al meu costat i quan at semble que ja hai menjat com una persona normal, am tustes amb el peu per sota la taula

Li demanà al company.

Un cop en aquell poble, els xicots foren molt ben rebuts per la gent de la casa. A l'hora de sopar, s'assegueren a taula, l'un al costat de l'altre, tal com havien quedat.

Després del primer plat- sopes menestrades-, un gat que hi havia sota la taula va fregar la cama al jove pretendent. El xicot, pensant que era el senyal convingut, no volgué tastar res més.

-Menja, home, no faces compliments! Que no t'agraden les farinetes?- insistia la mestressa.

-Gràcies, gràcies...M'agraden molt, pro ja estic ben tip..-deia el xicot, tot i que les dents se li n'anaven en aquella olla fumejant.

Havent sopat, tots van continuar fent petar la xerrada vora el foc, tal com era costum les nits d'hivern. A l'hora d'anar a dormir, els forasters foren conduïts a la mateixa cambra. Un cop sols, el pretendent increpà el seu amic:

- Tinc més fam que els gossos d'Escart...! ¿Com é que m'has tocat tan aviat?

- Què dius ara? Jo no t'hai pas avisat...Segurament ha sigut un gatot que voleïave per sota la taula...

- Tant que m'agraden les farinetes...!- es planyia resignat.

⁴³ *Rondalles. Edició a cura de Sebastià Bech, Editorial Barcanova, Barcelona, 1990*

- Mira, sas què pots fer? Com que n'ha sobrat ben bé més de mitja olla, vés-té'n a buscar un plat. Jo hai vist on les desavaven.

- Pro que no veus que aquet casalot és tan gran que me hi perdré...

El company, però, tenia una solució ben enginyosa.

- Mira, lligarem un fil al capçal del llit i t'acompanyaré fins a la cuina. Jo me'n tornaré al llit i tu, quan te n'haigues atipat, seguisses lo fil i aixís no t'ativocaràs d'habitació.

Ho van fer d'aquesta manera, i el xicot es va poder atipar com un lladre. Com que de farinetes, encara en sobraven, n'omplí un plat per portar-lo al seu company. Mentrestant, el seu amic, que sempre estava de xeina, havia lligat l'extrem del fil a una altra habitació. El noi anà seguint el fil fins a aquesta cambra i obrí la porta decidit:

- M'hai recordat de tu i te'n porta un bon plat!-digué en entrar.

En aquesta habitació, hi dormia la padrina de la casa i una bordegota xica. La vella roncava com una mala cosa.

- No val que les bufes home, que ja són prou fredes- insistia de bona fe el xicot.

Com que " el seu amic" no responia, el xicot va perdre aviat la paciència

- Si no les agafes aviat, te les llanço als morros!

I així mateix ho va fer.

L'esvalot que s'armà immediatament fou d'allò més divertit. La vella féu una espècie d'esbramec rogallós i es despertà sobresaltada. La criatura començà a xisclar com una esperitada...

Descobert l'error, el jove foraster s'esmunyí com un llamp cap a la seua habitació- ara sí que l'encertà- i es féu l'adormit.

La mestressa va acudir de seguida amb un llumener a l'habitació del soroll.

- Mira mamà, la padrina ha orxegat les farinetes!-feia la nena.

En veure la cara de la seua sogra, més enfarinada que un pallasso, la jove comentà compassivament:

- Pobra dona, deu tenir el païdor ben fumut: les ha tret tal com les haví menjat!

ANÀLISI DE LA RONDALLA

Les farinetes

INTRODUCCIÓ

Aquesta rondalla és un conte tradicional anònim que s'ha anat transmeten de pares a fills.. de generació a generació i va ser Pep Coll qui a finals del segle XX la va recollir al Pallars i la va deixar per escrit.

NUCLI

La rondalla *Les farinetes*⁴⁴ tracta d'un noi jove que va anar casa de la seva promesa a conèixer la seva família. Aquest noi era molt menjador i això podia provocar un mal efecte en la família de la noia, per tant, va decidir que el podria acompanyar un amic per tal de fer-lo parar si mengés massa.

Quan just van començar a menjar, al noi el van tocar per sota de la taula, i aquest, pensant que era el seu amic, va deixar de menjar. Quan van anar a dormir, al noi li va entrar molta gana, però com que la casa era mol gran el seu amic li va posar un fil perquè aquest el seguís i no es perdés. El noi va agafar un plat de farinetes per al seu amic, va anar seguint el fil i quan va pensar que ja estava a la seva habitació va avisar diverses vegades a l'amic dient-li que li portava un plat de farinetes, com que aquest no responia, li va tirar tot el plat per damunt. Però la sorpresa va ser seva quan es va adonar que, en comptes del seu amic, va llançar el plat de farinetes a sobre de la padrina de la seva promesa, ja que l'amic, molt bromista, per cert, havia lligat el fil, no a la seva habitació, sinó a l'habitació de la padrina.

En aquesta rondalla podrien aparèixer diversos temes com el reflex dels costums de pagès, l'amistat, l'engany, la família, l'humor...

⁴⁴ RONDALLES, edició a cura de Sebastià Bech. Editorial Barcanova, Barcelona, 1990.

Pel que fa a l'estructura podríem dividir-la en tres parts, seguint l'esquema del conte tradicional:

Introducció: (Un cabaler d'un poblet de muntanya...era un costum molt corrent del Pirineu):

En aquesta part, ens presenten els personatges que són els protagonistes de la rondalla i ens els situen en un lloc determinat *“Un cabaler d'un poblet de muntanya festejava una pubilla de casa bona, que vivia en un poblet veí”*.

Després d'aquesta petita introducció dels personatges, ens fan saber que el protagonista menjava molt. Aquest tret característic del personatge ens el presenten com un defecte *“El xicot, però, tenia un defecte una mica especial: sempre tenia un budell buit. Era tan golafre que ni tant sols se sabia conèixer quan havia menjat prou”*. El protagonista davant d'aquest problema decideix que l'acompanyi un amic per tal de no menjar tant *“Per això, temorós de causar una mala impressió als futurs sogres, va demanar a un amic que l'acompanyes”*.

En aquesta part també l'autor parla dels costums del Pirineu, ja que aquesta rondalla va ser recollida per Pep Coll al Pallars *“Cal tenir en compte que el fet que el vinaire fos acompanyat per un amic de confiança, era un costum ben corrent al Pirineu.”*

Nus: (Mira noi... La mestressa va acudir de seguida a l'habitació de soroll). En aquesta part, els dos amics van planejar un pla perquè el jove de la casa no quedés en un mal lloc. El protagonista li va dir al seu amic que quan li semblés que hagués menjat prou, li toqués la cama *“Mira noi, tu t'assentes al meu costat i quan at semble que ja hai menjat com una persona normal, am tustes amb el peu per sota la taula”*. Però aquest pla, no va acabar de funcionar, perquè, de sobte, va aparèixer un gat per sota la taula i el protagonista es va pensar que era el seu amic i va deixar de menjar *“Després del primer plat- sopes menestrades-, un gat que hi havia sota la taula va fregar la cama al jove pretendent. El xicot, pensant que era el senyal convingut, no volgué tastar res més”*.

La família de la seva promesa no va parar de dir-li durant tot el sopar que mengés més, però ell, fidel al seu amic, no va voler tastar res més, fins i tot, li van oferir el seu plat preferit i va negar-s'hi: *“Que no t'agraden les farinetes?- insistia la mestressa. Gràcies, gràcies...M'agraden molt, pro ja estic ben tip..-deia el xicot, tot i que les dents se li n'anaven en aquella olla fumejant”*.

A l'hora d'anar-se'n a dormir, el protagonista va dir al seu amic que tenia molta gana, davant d'aquesta situació, els dos amics van pensar un segon pla, i aquest també va fracassar. El protagonista va dir al seu amic que ell anava a buscar les farinetes, però, com que la casa era molt gran, van decidir que lligarien un fil al capçal del llit, i així el jove de la casa, quan hagués acabat de menjar, seguiria el fil i no es perdria: *“Mira, lligarem un fil al capçal del llit i t'acompanyaré fins a la cuina. Jo me'n tornaré al llit i tu, quan te n'haigues atipat, seguisses lo fil i aixís no t'ativocaràs d'habitació”*. Després d'haver menjat, el protagonista va decidir que portaria un plat de farinetes per al seu amic, però, com que l'amic era molt de la broma, va lligar el fil al capçal d'un altre llit d'una altra habitació, amb tant mala sort, que el protagonista va anar a parar a la cambra de l'àvia de la casa: *“El xicot es va poder atipar com un lladre. Omplí un plat per portar-lo al seu company. Mentrestant, el seu amic, que sempre estava de xeina, havia lligat l'extrem del fil a una altra habitació”*. Quan va arribar a l'habitació de l'àvia, i aquesta dormia, el protagonista es va pensar que era el seu amic el que estava dormint, i com aquest no li contestava li va llençar totes les farinetes a sobre: *“No cal que les bufes, home, que ja són prou fredes- insistia de bona fe el xicot. Com que “ el seu amic” no responia, el xicot va perdre aviat la paciència -Si no les agafes aviat, te les llanço als morros! I així mateix ho va fer”*.

Després d'aquesta confusió, l'àvia es va despertar molt espantada i ell va marxar corrents cap a l'habitació i es va fer l'adormit: *“Descobert l'error, el jove foraster s'esmunyí com un llamp cap a la seua habitació- ara sí que l'encertà- i es féu l'adormit”*.

Desenllac: (Mira mama...les ha tret com les havia menjat): Per finalitzar la rondalla, l'autor utilitza un toc d'humor per explicar el que ha passat amb les farinetes: *“Pobra dona, deu tenir el païdor ben fumut: les ha tret tal com les haví menjat”*

Pel que fa als personatges, en aquesta rondalla no coneixem el nom dels personatges principals ni secundaris, no apareixen descrits físicament, però podem conèixer alguna característica del seu caràcter.

El protagonista: És el jove de la família i decideix anar a sopar perquè encara no coneix la seva família política. Gràcies al narrador d'aquesta rondalla, podem saber que és un noi a qui li agrada molt menjar i que és una mica covard, perquè quan llença sense voler les farinetes a l'àvia, en comptes de donar la cara, decideix marxar corrent: *“Era tan golafre que ni tant sols se sabia conèixer quan havia menjat prou” “Descobert l'error, el jove foraster s'esmunyí com un llamp cap a la seua habitació- ara sí que l'encertà- i es féu l'adormit”*

El personatge secundari: No sabem gran cosa d'aquest personatge. Com he dit abans tampoc apareix descrit físicament i del seu caràcter només sabem que és de la broma, ja que en comptes de lligar el fil a la seva habitació el va lligar a l'habitació de l'àvia *“Mentrestant, el seu amic, que sempre estava de xeina, havia lligat l'extrem del fil a una altra habitació”*.

Apareixen personatges fugaços que només són esmentats per l'autor en alguna ocasió, com és el cas de la promesa del protagonista, l'àvia, la mare i la nena petita.

L'acció se situa al Pirineu i en un temps no gaire allunyat.

Quant al llenguatge, l'autor d'aquesta rondalla, fa un ús de paraules que s'utilitzen a la zona del Pallars com és el cas de *“mossa”, “xicot”, “am tustes”, “fent petar la xerrada”*, *“sempre estava de xeina”* ... També apareixen frases fetes com ara: *“Tinc més fam que els gossos d'Escart”, “La criatura començà a xisclar com una esperitada”*. Apareix també el diàleg en

la major part del conte per fer-lo més amè i creïble; i utilitza l'estil directe, per fer més versemblant l'acció.

Quant al punt de vista, la rondalla està escrita en tercera persona, és un narrador omniscient perquè no participa en els fets i ho coneix tot de la història.

CONCLUSIÓ

Per finalitzar, hem de fer esment d'un aspecte molt important d'aquesta rondalla que és que, com la majoria, és un reflex de la societat i la manera de ser del seu temps. Veiem que apareix el tipus de família tradicional, el festeig entre els joves promesos, el fer una bona impressió als altres, els menjars tradicionals... Així corroborem que la rondalla, en definitiva, és un conte, però amb els ingredients propis de les terres on s'explica.

2.4-LA FAULA

2.4.1-L'àliga i l'escarabat⁴⁵

Hi havia una llebre perseguida per una àliga i, veient-se perduda va demanar ajuda a un escarabat, suplicant-li que la salvés.

Li va demanar l'escarabat a l'àliga que perdonés a la seva amiga, però l'àliga, menyspreant la insignificança de l'escarabat, va devorar la llebre davant seu.

Des d'aleshores, buscant venjança, l'escarabat observava els llocs on l'àliga ponia els ous, i els feia rodar, els tirava a terra. Veient-se l'àliga que la feien fora allà on anés, va recórrer a Zeus demanant-li un lloc segur per a deixar els seus ous.

Li va oferir Zeus posar-los a la seva falda, però l'escarabat, veient la tàctica per escapolir-se'n, va fer una bola de fang, va volar i la va deixar caure sobre la falda de Zeus. Es va aixecar aleshores Zeus per treure's de sobre aquella brutícia i va llençar per terra els ous sense adonar-se'n.

Per això, des d'aleshores, les àligues no ponen ous a l'època en què surten a volar els escarabats.

"Mai no menyspreïs el que sembla insignificant, perquè no hi ha ésser tan dèbil que no pugui atrapar-te."

⁴⁵ <http://www.totcontes.com/conte/69/l-aliga-i-l-escarabat.html>

ÀNALISI DE LA FAULA

L'àliga i l'escarabat

INTRODUCCIÓ

No coneixem l'autor que ha escrit aquesta faula, això potser per diferents motius, ja sigui perquè l'autor pertany a les primeres manifestacions de la llengua literària o perquè, primerament, aquesta faula va ser transmesa de forma oral i després al transcriure la faula, s'hagi perdut l'autor que la va crear. Per tant podem dir que l'autor d'aquesta faula és anònim.

NUCLI

La faula tracta d'una àliga que persegueix a una llebre. Aquesta demana ajuda a un escarabat i ell li diu a l'àliga que no la mati, però això no serveix de res perquè finalment l'àliga es menja la llebre.

L'escarabat per buscar venjança sempre anava en busca dels ous que ponia l'àliga. Un dia l'àliga es va cansar que l'escarabat sempre li matés els ous i aleshores ella va demanar ajuda a Zeus i aquest va accedir al fet que deixés els ous a la seva falda. Però aquesta ajuda va ser envà perquè l'escarabat va fer una bola de fang i la va llençar a Zeus. En aquell mateix instant, es va aixecar de la cadira i, sense voler, van caure tots els ous a terra.

El tema d'aquesta faula podríem dir que és la fidelitat envers un amic, ja que, l'escarabat no para fins a venjar-se del culpable de la mort de la seva amiga. Quant als subtemes que apareixen són la mort; l'instint maternal, ja que, l'àliga fa tot el que pot per salvar la vida de les seves cries; la força que és representada per l'àliga; i l'astúcia que apareix caracteritzada en el personatge de l'escarabat.

Pel que fa l'estructura, aquesta faula la podem dividir en tres parts:

-Introducció (*Hi havia una vegada...va devorar la llebre davant seu...*): En aquesta part, l'autor de la faula ens presenta els personatges: una llebre que és un personatge veloç, una àliga que és un animal fort i un escarabat que representa l'astúcia.

En aquest fragment apareix una llebre que es perseguida per una àliga, la llebre com no sabia què fer li va demanar ajuda a un escarabat *“Hi havia una llebre perseguida per una àliga i, veient-se perduda va demanar ajuda a un escarabat, suplicant-li que la salvés”*. Però aquestes súpliques van ser envà perquè l'àliga va veure que l'escarabat era tan petit que no li va fer cas i es va menjar la llebre *“Li va demanar l'escarabat a l'àliga que perdonés a la seva amiga, però l'àliga, menyspreant la insignificança de l'escarabat, va devorar la llebre davant seu”*

-Nus (*Des d'aleshores...va llançar per terra els ous sense adonar-se'n*): Després de la mort de la llebre, l'escarabat buscava venjança ja que no havia pogut salvar la vida de la seva companya. Des d'aquell moment, l'escarabat sempre anava darrere d'on l'àliga posava els seus ous i després els llançava: *“buscant venjança, l'escarabat observava els llocs on l'àliga posava els ous, i els feia rodar, els tirava a terra”*.

En aquesta part, l'autor ens presenta a Zeus que és el déu més important de la mitologia grega, ja que és el pare de tots els altres déus. Aquesta divinitat apareix representada com un personatge més poderós que tots els altres, ja que va ajudar a l'àliga deixant els ous damunt de la seva falda perquè pensava que amb ell no correrien perill: *“Veient-se l'àliga que la feien fora allà on anés, va recórrer a Zeus demanant-li un lloc segur per a deixar els seus ous. Li va oferir Zeus posar-los a la seva falda...”*. Tot i així, l'escarabat no es va donar per vençut i va llançar una bola de fang damunt de la falda de Zeus, amb tanta mala sort, que Zeus es va aixecar i li van caure tots al terra: *“Però l'escarabat, veient la tàctica per escapolir-se'n, va*

fer una bola de fang, va volar i la va deixar caure sobre la falda de Zeus. Es va aixecar aleshores Zeus per treure's de sobre aquella brutícia i va llençar per terra els ous sense adonar-se'n."

-Desenllac (*Per això...que no pugui atrapar-te*): Aquesta part ens explica la conclusió a la qual arriba l'autor, ja que ens explica que amb a causa d'aquest incident les àligues ja no fan ous quan surten els escarabats "*Per això, des d'aleshores, les àligues no posen ous a l'època en què surten a volar els escarabats*".

En la part final, l'autor ens introdueix una moralitat, aquesta està marcada amb color groc perquè és la part més important de tota la faula, ja que l'autor intenta donar una ensenyança a tots aquells que estan llegint la història. "*Mai menyspreïs el que sembla insignificant, perquè no hi ha ésser tan dèbil que no pugui atrapar-te*".

Els personatges que apareixen en aquesta faula són: l'escarabat, l'àliga, Zeus i la llebre.

L'escarabat: És un personatge astut i valent. Tot i que, l'àliga fa tot el possible per protegir els seus ous, l'escarabat està disposat a venjar la mort de la llebre "*Des d'aleshores, buscant venjança, l'escarabat observava els llocs on l'àliga posava els ous, i els feia rodar, els tirava a terra*". També apareix com un personatge capaç de enfrontar-se a qualsevol encara que sigui més gran i tingui més força que ell. La caracterització d'aquest personatge està centrada en la moralitat "*Mai menyspreïs el que sembla insignificant, perquè no hi ha ésser tan dèbil que no pugui atrapar-te*".

L'àliga: És un personatge audaç i veloç. Fa tot el possible per salvar les seves cries de l'escarabat, ja que aquest les vol matar. Per tant, podem dir que l'àliga tot i que és un animal, té l'instint maternal que tenen totes les mares. També podem dir, que l'àliga és l'antagonista d'aquesta faula perquè l'escarabat li diu que perdoni la vida de la llebre però aquest no li fa cas perquè pensa que l'escarabat és un animal insignificant "*Li va demanar l'escarabat a*

l'àliga que perdonés a la seva amiga, però l'àliga, menyspreant la insignificança de l'escarabat, va devorar la llebre davant seu”.

Zeus: Com ja hem comentat Zeus és el déu més important de la mitologia grega, ja que és el pare de tots els déus. Els seus atributs són: el raig, l'àliga, el toro i el roure.

En aquesta faula Zeus apareix com la divinitat més important. Totes les coses que estan sota la seva protecció tenen la seguretat que se salvaran, però el guanya l'astúcia d'un escarabat. Per tant, la força de Zeus és vençuda per la intel·ligència: *“Li va oferir Zeus posar-los a la seva falda, però l'escarabat, veient la tàctica per escapolar-se'n, va fer una bola de fang, va volar i la va deixar caure sobre la falda de Zeus”.*

La llebre: És un personatge fugaç. Tan sols apareix en la introducció de la faula quan és perseguida per l'àliga *“Hi havia una llebre perseguida per una àliga”.*

En aquesta faula, apareix un llenguatge clar, senzill i entenedor. Predomina la narració, per sobre de la descripció, per tant, predominen els verbs sobre els adjectius, aquests verbs són d'acció: *“va devorar, observava, devorava, demanava...”*. Això proporciona a la narració un estil dinàmic i ràpid.

CONCLUSIÓ

En aquesta faula que hem comentat no tant sols apareixen animals, sinó que també l'autor ha volgut introduir personatges de la mitologia grega. Com he explicat en l'apartat teòric, els grecs i els romans ja empraven les faules com a eina didàctica per explicar alguna història lògica que passava en aquella època. Més tard, en el s.V encara s'emprava a la polis. Al llarg de la història, la faula ha anat evolucionant, i poc a poc ha perdut l'essència que tenia, fins

avui en dia que s'utilitza per explicar alguna història passada anteriorment. En l'antiguitat es transmetia oralment, però avui en dia podem trobar moltes faules escrites.

A l'hora escriure aquesta faula, l'autor pretén que tingui una finalitat didàctica, que en aquest cas, és ensenyar que no hem de menysprear el valor i la intel·ligència de cap ésser per insignificant que aquest sigui.

III- *Part pràctica*

2.- *Rosaflor*

3.1-INTRODUCCIÓ

Aquesta part del treball consisteix en el conte que m'he atrevit a escriure seguint les pautes del model del conte tradicional. Aquesta idea no havia estat pensada des d'un principi va sorgir durant la redacció del treball. El conte ha estat creat des de la imaginació i la fantasia que segueixen tots els contes tradicionals.

La confecció del conte ha estat lenta perquè primerament vaig escriure un esquema on ordenava les idees inicials:

El conte tractarà de la Rosaflor, una noia jove, bonica i amable que per desgràcia es queda òrfena de pare i mare i ha d'anar a treballar a una casa de rics a canvi de menjar. També vaig començar a pensar en els personatges i vaig escriure la caracterització de cadascun d'ells tant física com psicològica:

La casa estarà habitada per 4 membres d'una família:

- Raimunda: És la mare de la família on la Rosaflor va a treballar. Menysprearà totes aquelles persones que no siguin de la mateixa classe social que ella. Serà una dona molt presumida, que portarà moltes operacions estètiques, tot i així serà molt lletja i tractarà malament la noia que treballa a casa seva perquè en el fons li tindrà enveja. Voldrà que el seu fill es casi amb una noia de la mateixa condició social que ell.
- El pare de la família on la Rosaflor va a treballar. Aquest home serà molt treballador, tot i que la seva dona l'intentarà influenciar, ell no es deixarà enganyar tan fàcilment, i li seguirà el corrent. Aquest personatge tractarà bé la protagonista sense que la seva dona ho se n'assabenti.

- El fill gran: Serà un noi molt orgullós, prepotent, farà cas del que li diu la seva mare. Serà un protagonista que farà tot el que diu la seva mare, tot i que el seu pare i el seu germà petit l'advertiran de les coses que no ha de fer.
- El Biel: Serà el fill petit. Serà un personatge oposat al germà gran, no tan sols en el caràcter sinó també amb el físic. Sempre tractarà d'ajudar aquelles persones que més ho necessiten a canvi de res. Serà una bona persona que sabrà apreciar la gent, ja sigui rica o pobre.

Després vaig redactar l'argument de la meua història de forma més extensa:

La protagonista es diu Rosaflor. Era la filla única d'un matrimoni humil, però feliç. La seva mare va morir a causa d'una malaltia infecciosa que va causar moltes morts a la ciutat.

El seu pare i ella es van quedar sols però es cuidaven i s'ajudaven l'un a l'altre i mai es van deixar fins que el pare, que venia oli i vi pels pobles amb el seu carro, va tenir un accident i també va morir. La Rosaflor es va trobar sola.

Tota la gent que devia diners al seu pare es van assabentar que ell havia mort i per aquest motiu van negar tenir deutes amb el comerciant. Això va fer que la noia es trobés sense recursos i per aquest motiu va haver de buscar feina.

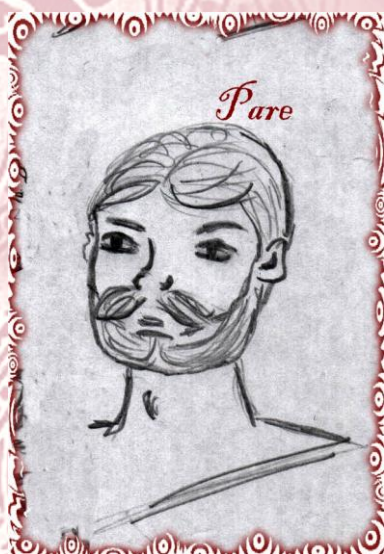
Després d'uns quans dies de buscar feina, va arribar a una casa molt gran que semblava d'una família adinerada. Al seu interior hi havia el Biel, el més jove de la casa, i quan es va assabentar que la Rosaflor patia tanta fam, li va dir que podia treballar a casa seva a canvi de menjar.

Quan va entrar a l'interior de la casa, es va trobar amb el germà gran. Era un noi d'un físic molt espectacular, però la Rosaflor de seguida es va desenamorar d'ell perquè li va dir al seu germà, el Biel, que no volia que portés a casa gent de classe inferior a la seva.

La Rosaflor es va quedar meravellada de la casa que tenia el Biel i també va sentir que aquest era molt diferent al seu germà. A partir d'aquell moment van sentir-se atrets l'un per l'altre. Però el pitjor encara estava per arribar. De sobte va entrar la mare de la família, anomenada Raimunda.

A partir d'aquí s'esdevé un fet que provocarà un conflicte i Rosaflor serà acusada del fet. Aleshores en Biel dedicarà tots els seus esforços a demostrar la innocència de la seva estimada.

El final del conte el tenia clar, però no sabia com hi arribaria, per això el desenllaç vaig deixar que sorgís durant la redacció definitiva del conte.

ROSAFLOR

Hi havia una vegada, en un país molt llunyà, una nena molt bonica que es deia Rosaflor. Vivia amb els seus pares en una casa petita i humil, eren molt feliços tots tres. Quan arribava l'hivern s'asseien als peus de la voreta del foc i el pare de la Rosaflor sempre li explicava alguna història de quan ell era petit, la Rosaflor sempre somreia perquè estimava molt el seu pare i li agradava molt que li expliqués aquestes històries.

Però un dia aquesta felicitat es va estroncar. La seva mare es va morir d'una malaltia que patia molta gent en aquella època: la pesta. Poc després, el seu pare va morir d'accident quan treballava a la mina.

A la Rosaflor no li va quedar cap altra sortida que marxar de casa per trobar una vida millor. Es va passar dies i dies buscant feina i no en trobava cap.

Fins que un bonic dia de primavera, quan les flors començaven a florir i els camps estaven coberts d'herba, va passar per davant d'una casa molt bonica. Aquesta semblava molt gran i també hi tenia un gran jardí. A la Rosaflor li agradaven molt les plantes i va pensar que potser podria entrar en aquella casa a buscar feina. De sobte, un noi jove va sortir de la vivenda i li va dir a la Rosaflor:

- Hola, em dic Biel. Sóc el fill petit de la família i visc amb el meu pare, la meva mare i el meu germà. Tot i que, el meu pare sempre està treballant fora.
- Jo em dic Rosaflor i he estat buscant feina durant molts dies, però encara no he tingut sort. M'agradaria treballar a canvi de menjar, ja que estic passant greus problemes - va dir la Rosaflor.

Quan el Biel va sentir que estava travessant una difícil situació, la va convidar a entrar a la seva casa. El Biel era un noi que sempre s'interessava pels problemes que li passaven a la gent i va decidir acceptar a la Rosaflor, perquè aquesta treballés a casa seva.

El Biel li va ensenyar tota la casa a la Rosaflor. Ella es va quedar sobtada, ja que mai no havia vist una casa tan gran. Quan va acabar, la Rosaflor ja li va preguntar quan podia començar a treballar. El Biel li va respondre que primer havia de presentar-la a la seva família.

Quan van entrar al menjador, tota la família es trobava parlant, encara que pel seu to de veu el pare i el germà gran semblava que estiguessin discutint.

- Família, us presento la Rosaflor, que ha partir d'avui, si us sembla bé, treballarà en aquesta casa- va dir el Biel.

- A mi no em sembla bé que una persona que posseeix una economia baixa hagi de treballar en aquesta casa- van dir el germà gran i la mare.

D'altra banda, el pare que era un home molt tranquil i també molt diferent de la seva dona i el seu fill gran, va decidir que la Rosaflor treballaria en aquella casa, sempre i quan, aquesta fos responsable amb el seu treball.

Anaven passant els dies i, tot i que la Rosaflor estava contenta amb la seva feina perquè era una noia molt treballadora, la Raimunda, la mestressa de la casa, cada cop la tractava més malament, ja que ella veia que entre el Biel i la Rosaflor cada cop hi havia més amistat.

La Raimunda sempre la feia treballar molt dur, acabava molt cansada i, quan tenia una estona lliure, sempre s'asseia a la vora del foc amb el Biel a parlar. El germà gran del Biel era molt semblant a la seva mare i, quan la Rosaflor i el Biel parlaven, ell sempre estava darrere de la porta escoltant.

Un dia, quan la Rosaflor es va aixecar molt d'hora per treballar, el germà del Biel va aprofitar aquesta ocasió per anar a l'habitació de la seva mare i agafar una medalla d'or molt valuosa que havia heretat de la seva àvia. Després va amagar la medalla a la seva cambra.

Quan va sortir el sol, el germà gran va fer veure que es llevava i va anar a l'habitació de la seva mare. Li va dir que li ensenyés aquella medalla tan bonica que havia heretat de la seva família. Quan la Raimunda va obrir el joier, va adonar-se que la medalla havia desaparegut. El germà gran va dir a la seva mare que la Rosaflor s'havia llevat molt d'hora i que havia vist com ella agafava la medalla.

La Raimunda va decidir castigar la Rosaflor molt durament. Tot i que no sabia segur si aquesta havia agafat la medalla, sense preguntar-li i aprofitant que el Biel estava dormint i que el seu home no es trobava a la casa perquè estava treballant, va decidir amb el seu fill tancar-la al soterrani. La Raimunda va fer això perquè tot i que no sabia segur si ho havia fet, no volia que el Biel s'enamorés d'ella, perquè la Rosaflor era una noia molt bonica i ella li tenia enveja i també perquè aquesta pertanyia a una classe social inferior a la seva.

Encara que la Rosaflor va cridar i cridar, no la va sentir ningú.

- Per què em feu això, a mi?-va preguntar la Rosaflor- Jo no he fet res.
- Estaràs aquí dia i nit fins que el meu fill s'oblidi de tu i conegui una altra noia- va dir la Raimunda- Tot seguit el germà gran va exclamar- Pagaràs pel que has fet.

Quan el Biel va tornar a casa, no va sentir a ningú. Va anar corrents cap a la cuina, que era el lloc on sempre estava la Rosaflor, però no hi era i ell es va començar a preocupar.

Poc després va arribar la Raimunda amb el seu fill, els dos semblaven contents.

El Biel va preguntar-li on era la Rosaflor i ella li va explicar que havia robat la medalla d'or de la seva àvia i com que estava molt avergonyida havia marxat sense acomiadar-se.

El Biel es va quedar molt sorprès amb aquesta notícia i va decidir no creure-se'ls ja que mai no havia tingut gaire bona relació amb el seu germà i la seva mare perquè eren molt diferents a ell. Va fer veure davant de la Raimunda i el seu germà que es resignava davant aquesta notícia.

Aquella mateixa tarda el Biel va començar a buscar la Rosaflor per tot el poble perquè aquesta li havia dit que tenia uns parents llunyans prop de la ciutat. Ell no va desistir tan fàcilment, es va passar tot el dia buscant alguna prova, ja que sabia perfectament que la Rosaflor no havia pogut fer alguna cosa així i molt menys marxar sense donar-li cap explicació.

Però es va fer fosc i el Biel va decidir tornar a casa seva ja que no coneixia molt bé la ciutat i va pensar que al dia següent de bon matí tornaria a buscar-la. Quan va arribar, va veure que la seva mare i el seu germà estaven al menjador parlant en veu molt fluixa que gairebé no s'entenia el que deien. Sense fer gaire soroll, el Biel va caminar fins la porta i va posar l'orella ben oberta. Li va semblar que parlaven de la Rosaflor i, justament quan començava a entendre alguna cosa, va arribar el seu pare per darrera i va fer soroll. Llavors la Raimunda i el seu fill es van adonar que el Biel estava escoltant la conversa i tot seguit es van fer una mirada còmplice.

El Biel, que tenia molt bona relació amb el seu pare, tot i que pensava que aquest es deixava influenciar una mica massa per la seva mare, li va explicar el que havia passat amb la Rosaflor. El cap de la família es va quedar bocabadat perquè no podia creure que ella pogués haver fet alguna cosa així.

Els dos membres de la família van decidir actuar pel seu compte, van pactar que no dirien res ni a la Raimunda ni al seu germà.

El pare li va dir al Biel que, com el resultat de la recerca de la Rosaflor havia fracassat, es dedicaria a buscar la medalla. Mentrestant, el pare faria preguntes a la Raimunda sobre la Rosaflor.

L'endemà al matí, el cap de família que tenia vacances de Nadal, va ajudar la Raimunda a preparar totes les menjades que havien de fer durant el dia. El Biel,

mentrestant, va dedicar-se a buscar la medalla; primerament, va anar al jardí, que era el lloc que li agradava més a la Rosaflor de tota la casa, i va pensar que potser podria estar allí. Va mirar entre les flors, les herbes i els arbres, però no va trobar cap pista ni molt menys la medalla. Després va buscar per l'habitació del seu germà, però tampoc no va trobar res. El Biel va seguir buscant durant unes hores sense perdre l'esperança. De sobte, va sentir la veu de la Raimunda que el cridava per anar a dinar.

Quan estaven a la taula, després d'haver donat les gràcies pel dinar, ho feien per desig de la Raimunda, ja que era una dona molt catòlica, el seu pare li va preguntar:

- Com és que la Rosaflor no ha estat convidada a aquest dinar? Ja saps que per a mi ella és com una filla més- va afirmar el pare.
- La Rosaflor ha fet una cosa imperdonable, i no vull sentir a tornar a parlar d'ella en aquesta casa .-Li va respondre la Raimunda fredament.

El Biel en aquell moment es va sentir molt malament perquè sabia perfectament que la Rosaflor no havia pogut fer una cosa així.

El dinar va transcórrer tranquil·lament. Després, el pare va anar a la cuina per menjar-se les postres i va veure que la Raimunda havia fet més menjar de l'habitual. Ell li va preguntar que per què havia preparat tant menjar i ella de sobte es va posar molt nerviosa, però li va contestar amb una veu fluixa:

- És perquè així no ens quedem amb gana- va exclamar al Raimunda.

D'altra banda, el Biel es va passar tota la tarda buscant la medalla per totes les habitacions de la casa. Però el resultat va ser una altra vegada nul.

Quan el Biel marxava a la universitat a estudiar i el seu pare anava a passejar pels voltants del poble, la Raimunda, que era una dona que mai treballava i que tenia una bona vida gràcies als diners del seu marit, aprofitava per baixar al soterrani menjar a la Rosaflor. Mentrestant, el seu fill gran es quedava fent guàrdia a la porta perquè no s'escapés.

La Rosaflor va notar que s'obria el llum i es va pensar que era algú que l'havia sentit, però de sobte va veure que era la Raimunda. Ella amb una veu dèbil i fluixa, ja que no havia menjat durant uns dies, li va preguntar que perquè li feia això que, si la Raimunda volia, ella marxava sense dir res a ningú, però la Rosaflor el que no volia era estar tancada allí tant temps.

De sobte, es va sentir la porta de casa, era el Biel que havia arribat de la universitat, ella va començar a cridar i cridar i tot seguit la Raimunda li va pegar

perquè callés i la Rosaflor es va quedar inconscient. La Raimunda va pujar les escales sense fer soroll.

Quan el Biel anava cap al menjador, va sentir que tancaven una porta que venia de l'entrada, i de sobte va pujar la Raimunda molt de pressa.

- D'on vens tan de pressa? M'ha semblat sentir la porta que dóna al soterrani i m'he estranyat perquè fa molts anys que no hi entrem- va afirmar el Biel.

La Raimunda que era molt hàbil per contestar i sempre trobava respostes per a tot va dir-li:

- Havia d'anar a deixar roba de l'estiu, perquè ara que ha arribat l'hivern no ens cap a l'armari.

Al Biel, que era un noi molt espavilat, li va semblar molt sospitosos la reacció de la seva mare, ja que quan contava alguna mentida, sempre aixecava una cella.

Després de sopar, al Biel, que ja havia buscat la medalla per totes les habitacions, se li va acudir anar al celobert, que era on la serventa netejava la roba i buscar-la entre la roba. Primerament, va buscar pels pantalons que duia el seu germà, però no la va trobar. Després, va mirar el vestit que duia la seva mare i tampoc hi havia rastre de la moneda. Finalment, al lloc que menys s'esperava, la va trobar.

La seva cara va canviar de cop. Les cames li van començar a tremolar i les llàgrimes li començaven a relliscar. El Biel no ho podia creure, la medalla, estava a la butxaca del davantal de la Rosaflor.

Tot i això, ell encara no es podia creure el que havia passat. Va anar al seu pare a demanar-li un consell.

- Pare, he trobat la medalla, en el lloc que menys m'esperava- va dir el Biel.
- Fill, què et passa? Tranquil·litza't, estàs molt nerviós.
- He trobat la medalla a la butxaca del davantal de la Rosaflor, i ara no sé què pensar. La raó em diu que ha estat ella, però el meu cor, que va per damunt de tot, em diu que la Rosaflor no és capaç de fer alguna cosa així.

El pare li va contestar:

- Mira, fill meu, si que es veritat que t'has trobat la medalla a la butxaca, però es pot tractar d'una confusió i, si el teu cor et diu que ella no ha pogut fer una cosa així, en aquest cas, ell és el que mana.

Els dies anaven passant, i el Biel cada cop estava més deprimat. Ja no tenia ganes de fer res i tampoc anava a la universitat. La seva mare també patia per ell i va decidir que portaria a la filla del seu veí, un home que tenia moltes terres, perquè ella es pensava que la Maria li agradaria al seu fill.

Quan va entrar per la porta i la va veure, el Biel tot just la va mirar. Pensava que era una noia bonica però no tenia res a veure amb la Rosaflor.

La Maria era una noia alta amb els cabells rossos i els llavis rosats. El seu caràcter no compaginava amb el del Biel, perquè aquesta era una noia egoista, prepotent i envejosa, més o menys com el germà del Biel.

Per això, el Biel per traure-se-la del damunt va decidir que l'emparellaria amb el seu germà.

Un dia, el Biel es va posar a fullejar un llibre que hi havia a la prestatgeria del menjador. Quan el va obrir, es va trobar una foto d'ell i la Rosaflor. Darrera hi havia una nota escrita per ella:

" Passi el que passi i diguin el que diguin, saps que mai et deixaré d'estimar, encara que tinguem molta gent en contra".

Quan va llegir això, el Biel es va posar a plorar. Sabia perfectament que la Rosaflor no havia pogut fer una cosa així.

Un dia, que la seva mare i el seu germà van marxar de casa perquè havien de anar a parlar de la boda amb els pares de la Maria, el Biel va començar a sentir sorolls estranys per la casa. Primer, es va pensar que eren els nous veïns que s'havien instal·lat allí, però poc després va sentir que els sorolls no venien d'allí, sinó que se sentien pel soterrani.

Al moment, van venir-li al cap tots aquells pensaments, que en aquell moment li havien passat inadvertits, com per exemple:

El dia que havia arribat a casa abans d'hora i va veure la seva mare que pujava del soterrani i quan el Biel li va preguntar què feia ella es va posar molt nerviosa.

També es va recordar d'aquell dia que la Rosaflor havia marxat de casa i la Raimunda i el seu germà estaven molt contents.

Llavors, quan va deixar de banda aquests pensaments, va anar cap a la porta del soterrani i justament quan l'anava a obrir van aparèixer la seva mare i el seu germà.

- Què anaves a fer al soterrani, Biel?- van preguntar els dos a la vegada.

El Biel, que poques vegades en la seva vida havia contat una mentida, els va dir que anava a buscar un llibre que l'havia deixat l'any passat i el necessitava per a la universitat.

La Raimunda va respondre:

- Els llibres els vaig deixar endreçats a la prestatgeria de la teva habitació.
- D'acord mare, ara els aniré a buscar- va exclamar.

Tot seguit, la mare i el fill es van mirar amb una mirada d'alleujament, mentre que el Biel es dirigia cap a la seva habitació.

Ell va estar tota la nit sense poder dormir. D'una banda, no es podia creure que la seva mare i el seu germà fossin capaços d'haver fet mal a la Rosaflor. D'altra banda, sabia perfectament que des d'un principi la Raimunda i la Rosaflor no havien congeniat bé a causa del caràcter de la seva mare.

L'endemà al matí, el Biel va haver de dissimular davant de la seva mare. Primerament, va esmorzar tranquil·lament com cada dia i després va dir a la seva mare que al matí vindria un amic de la universitat a fer un treball perquè havien d'entregar-lo molt aviat.

- Em sembla bé, així jo podré anar a comprar les flors per a la boda del teu germà- va afirmar la Raimunda.

Quan la Raimunda va marxar a buscar la Maria per anar a comprar, el Biel va anar cap a la porta del soterrani pensant que la Rosaflor estaria allí. Quan va estar allí, un sentiment de por i de ràbia li va recórrer el seu interior: La por de no trobar la Rosaflor o de trobar-la morta i la ràbia que sentia envers la seva mare. Tot seguit, va anar a obrir el pany i, sobtadament, la porta estava tancada. Al Biel li va semblar molt estrany perquè aquella porta mai no havia estat tancada.

Al cap d'una estona de pensar què podia fer no se li va acudir cap cosa. Finalment, com no tenia massa temps abans que la seva mare tornés, ell va decidir trucar al seu pare per contar-li el que havia passat.

Quan el Biel va acabar d'explicar-li tot el que havia passat, el seu pare no s'ho podia creure. El Biel li va dir:

- Es veritat que la medalla d'or l'he trobada a la butxaca del seu davantal, però jo sé que la Rosaflor és incapaç de fer una cosa així. D'altra banda, quan ahir vaig anar a obrir la porta del soterrani, va arribar la mare es va posar molt nerviosa. Jo crec que la Rosaflor pot estar tancada allí.

El pare es va quedar bocabadat sobre el que li havia contar el Biel i li va dir:

- Fill, si tu estimes tant la Rosaflor i penses que està tancada al soterrani, que estigui la porta tancada no és cap impediment. Jo aprecio la Raimunda, encara que el nostre matrimoni va ser purament per conveniència preparat pels nostres pares, al cap del temps he sabut acostumar-me a ella. Però penso que és molt envejosa i que es mou pels diners igual que el seu pare i el nostre fill. Tu, Biel ets l'home més sincer i amable que mai he conegut, per això si creus que estar allí, vés i trenca la porta. Jo mentrestant trucaré a la policia- va afirmar el pare.

De sobte gotes d'aigua van començar a lliscar per la cara del Biel i, tot seguit, es va carregar de valor i va trencar la porta del soterrani.

Va començar a baixar escales avall, i justament al fons va veure una ombra. Semblava la d'una noia, però aquesta no es movia. De sobte, va tenir molta por de trobar-se la Rosaflor morta. Va avançar uns passos més i va comprovar que la Rosaflor estava al terra inconscient.

Ell va començar a cridar i la Rosaflor no es movia. Va mirar-la i va veure que estava molt més prima que abans, va apreciar també que estava bruta. Tot seguit li va treure la cinta aïllant que li havien posat a la boca i als braços. Va mirar-la, no semblava la mateixa semblava que haguessin passat uns vint anys des que havia marxat de casa.

El Biel no podia parar de plorar, va decidir agafar-la en braços i portar-la fins a la seva habitació. Allí la va tapar amb una manta i li va passar un drap humit per tota la cara. No podia parar de mirar-la, tot i que estava en unes condicions precàries. El Biel va atansar la seva cara cap a la Rosaflor, i quan aquest li anava a fer un petó va arribar el seu pare amb l'ambulància i la policia.

Els metges van intentar reanimar-la, mentre els policies inspeccionaven la casa. De sobte, la Rosaflor va obrir els ulls i, tot just va veure el Biel, li va fer un somriure que li va provocar al seu interior un sentiment d'alegria i felicitat a la vegada.

La Rosaflor va contar el que havia passat. En aquell moment, la Raimunda i el seu fill anaven cap a casa i van veure l'ambulància i la policia a l'interior. Sense pensar-ho dues vegades, van començar a córrer perquè es van sentir acorralats.

La policia, que estava a l'espera d'aquests dos personatges, va veure que marxaven corrents i tot seguit van començar a perseguir-los. Van marxar tots de l'habitació i el Biel es va quedar sol amb la Rosaflor.

Ella es va posar a plorar i li va dir que en cap moment havia agafat la medalla. El Biel li va dir que ja ho sabia i que en cap moment no havia tingut cap dubte. Ell es va atansar a la Rosaflor i li va fer un petó als llavis. Tot seguit li va dir:

- Rosaflor no he deixat d'estimar-te ni un moment. He pensat en tu dia i nit, encara que tu no estiguessis aquí amb mi, però mai no he dubtat de tu. Per això sé que ets la dona de la meva vida- El Biel va agafar aire i li va preguntar: -Et vols casar amb mi?

La Rosaflor que encara estava impactada pel moment va respondre:

- Jo també he estat pensant en tu. Saps què? Tenia por que la teva mare i el teu germà et fessin alguna cosa i no pogués tornar-te a veure més. Per això et responc que sí. Tu també ets l'home de la meva vida.

Tot seguit, van sortir al carrer i van veure que s'emportaven al germà del Biel i a la Raimunda emmanillats. Ella es va parar davant de la Rosaflor i li va dir:

- No sé com el meu fill ha pogut enamorar-se de tu. Ets una noia que no té diners i no pots oferir-li res.

El Biel amb aquestes paraules va poder descobrir com era la seva mare en realitat, però en el fons li va fer pena perquè estimava la seva mare. La policia els va dir que estarien uns quants anys a la presó aïllats de tot el món. La Raimunda estava més trista per no poder-se endur les pintures que per deixar de veure al seu fill i al seu pare.

Quan van veure que el cotxe de la policia marxava, els dos homes de la casa es van mirar alleujada ment. Tot seguit, la parella van comunicar la notícia al seu pare.

Al cap d'uns dies es va celebrar la boda del Biel i la Rosaflor. Van estar convidats tots els veïns, fins i tot la Maria, però aquesta no hi va voler anar. Ell i la Rosaflor van decidir que es quedarien a viure a la casa del Biel.

Finalment, el pare va decidir que aniria a viure a Barcelona, ja que passava llargues temporades allí per motius de feina, però van quedar que faria moltes visites a casa de la nova parella.

IV- *Conclusions*

V- *Valoració personal*

VI- *Agraïments*

VII- *Bibliografia*

IV-CONCLUSIONS

La hipòtesi formulada al plantejar el treball va ser: comprovar si els contes tradicionals seguien realment unes pautes comunes tant a nivell de l'estructura, com de confecció dels personatges, de situació en un temps i un espai determinats, de simbologia... És a dir, volia saber si allò que es diu a nivell teòric dels contes apareix realment a la pràctica.

La resposta a aquesta hipòtesi és molt clara, ja que gràcies a la recerca bibliogràfica i després de l'estudi realitzat, he pogut comprovar que els contes infantils segueixen les mateixes pautes a nivell pràctic que aquelles que es marquen a nivell teòric. Això ho he pogut comprovar gràcies a l'anàlisi dels diferents contes, rondalles i faules.

Pel que fa a la definició de conte, vaig comprovar que, tot i que hi ha matisos, els diferents autors que he consultat coincideixen a l'hora de definir-lo.

En la part teòrica he explicat també l'estructura dels contes infantils. La gran majoria, per no dir tots, es poden dividir en tres parts: introducció, nus i desenllaç. Més tard, en la part pràctica això ho he pogut contrastar ja que els contes que he analitzat (la *Blancaneu* i *Els tres porquets*), la faula (*L'àliga i l'escarabat*) i la rondalla (*Les farinetes*) tots aquets tenen la mateixa estructura, seguint el mateix ordre.

També en el cas dels dos contes, a l'hora d'introduir la història, estan marcats per unes fórmules inicials; en el cas de la *Blancaneu* comença *Una vegada era al mig de l'hivern* i en el cas de *Els tres porquets* la seva fórmula inicial és *Hi havia una vegada*. També m'he adonat que en la part central del conte, el nus, apareixen connectors que marquen el temps que ha passat. En la *Blancaneu* comença amb "*Al cap d'un any*", en canvi a *Els tres porquets* per començar a explicar el que passa en el nus, l'autor conta el que fa el porquet més petit "*El porquet Gras que era el més petit...*" i continua amb els altres dos. Pel que fa a la fórmula per tancar els contes, en el cas de la *Blancaneu* no apareix cap final tipificat dels contes

tradicionals. Cosa molt diferent del que passa a *Els tres porquets* que acaba dient: “*I això és tan veritat com que el conte s’ha acabat*”. Per tot això, puc concloure que la fórmula inicial sembla que apareix en gairebé tots els contes i en canvi la final no hi apareix sempre.

Pel que fa a l’estructura de la faula, l’acabament és una moralitat, tret diferenciador d’aquest tipus de contes i que, per tant, apareix gairebé sempre.

Una altra de les conclusions a què he arribat és que els contes, com que s’han anat transmeten oralment generació rere generació fins que els autors més destacats els han reunit en llibres, ha sofert transformacions. Això ho he pogut comprovar en els dos contes tradicionals.

Un aspecte molt important dels contes són els personatges. Aquests apareixen representats diferents segons els papers que desenvolupen dintre del conte. Com he comentat a la part teòrica en la majoria de contes apareix la figura d’un home agressor (que representa un home dolent), un príncep o una princesa (que són presentats com uns herois) i un personatge màgic com per exemple les fades. Això ho he pogut comprovar en l’anàlisi dels contes. En la *Blancaneu* apareix una dona agressora: la madrastra (aquesta és el personatge antagonista de l’obra, per aquest motiu és la més malvada). Els autors la defineixen com una dona orgullosa, prepotent i envejosa. En el llibre de *Els tres porquets*, l’antagonista és un llop, tot i que a la realitat apareix com un animal que es caracteritza per la seva astúcia, en aquest conte no ressalta per aquest fet. Els porquets sempre l’acaben guanyant. Per aquest motiu, puc afirmar que els antagonistes es caracteritzen per ser malvats i per enganyar els protagonistes, però aquests sempre acaben vençant-los.

En els contes també apareix un príncep que, a més de ser el protagonista del conte, juntament amb la princesa, és representat com un heroi perquè sempre salva la vida a la protagonista. En el cas de la *Blancaneu*, el príncep li salva la vida quan aquesta és morta per l’antagonista (la madrastra); generalment es salvada quan aquest li fa un petó. Però en la versió que he

analitzat, aquest detall no apareix. En el conte de *Els Tres porquets* no apareix cap príncep ni cap princesa. Els porquets són salvats gràcies a l'astúcia del germà gran.

Un altre aspecte dels personatges que he pogut comprovar a la pràctica és que sempre mantenen els mateixos trets psicològics amb què són presentats; són per tant personatges plans. En el cas de la *Blancaneu* apareix caracteritzada per la seva bondat, la seva bellesa i pel seu amor. En el cas de *Els tres porquets* també succeeix el mateix: el porquet petit, durant tot el conte és un gandul igual que el seu germà, mentre que el gran des del principi fins al final és mostra intel·ligent i bondadós.

Quant a l'espai, en la part teòrica esmento que la majoria d'històries passen tant a l'interior com a l'exterior. En la primera part, l'acció sol transcórrer a l'interior d'un palau, com és el cas de la *Blancaneu*, mentre que en *Els tres porquets* l'acció se situa a l'interior de la casa, ja sigui del germà gran, el mitjà o el petit. D'altra banda, en els contes tradicionals sempre apareix l'espai exterior. L'acció acostuma a transcórrer en un bosc, aquest espai apareix quan la *Blancaneu* és perseguida pel caçador i finalment quan travessa el bosc troba la casa dels nans. I en el conte de *Els tres porquets*, també apareix un bosc, ja que les cases estan construïdes al voltant d'aquest. També apareix aquest espai quan el llop els intenta caçar però al final no ho aconsegueix.

Pel que fa al punt de vista, els contes infantils solen ser narrats en tercera persona. En la *Blancaneu* durant tot el conte apareix la tercera persona i narra la història un narrador omniscient, ja que no és cap personatge de dins el conte i ho sap i ho coneix tot dels personatges i de la mateixa història. Passa de la mateixa manera al conte de *Els tres porquets*, a la rondalla *Les farinetes* i a la faula *L'àliga i l'escarabat*.

La simbologia és també un element important en els contes. Pel que fa als contes que he analitzat, és clar que en la *Blancaneu* hi apareixen molts més elements simbòlics que en el de

Els tres porquets, ja sigui perquè el primer és més extens o perquè apareix com a protagonistes persones humanes, al contrari que en *Els tres porquets* que els protagonistes són animals.

Com a conclusió final podria dir que la meva tasca de comprovar si els contes tradicionals seguien realment unes pautes comunes tant a nivell teòric com pràctic s'han complert ja que com acabo d'explicar tota la teoria que he buscat s'ajusta gairebé completament a la pràctica.

V-VALORACIÓ PERSONAL

Penso que fer aquest treball de recerca ha estat molt positiu, tant a nivell personal com acadèmic.

Es pot dir que m'he trobat amb alguna dificultat, però la meva tutora m'ha ajudat a convertir aquestes dificultats en fites que he anat assolint i per a mi ha estat una satisfacció personal i una coneixença més profunda del tema que he treballat.

La primera dificultat que em vaig trobar va ser en la part teòrica. El llibre d'Alfred Sargatal ha estat molt útil per a mi, però he de dir que no he pogut trobar tota la informació que buscava en aquest estudi sobre la narrativa breu i he hagut buscar en altres llibres i pàgines web.

Més endavant, també vaig trobar alguna dificultat més. En la part teòrica en l'últim apartat explico la simbologia que apareix en els contes tradicionals. Aquesta informació ha estat una mica costosa de trobar, ja que no hi havia gaires pàgines que expliquessin els símbols.

En la part pràctica també m'he trobat amb alguna dificultat. A l'hora d'analitzar el conte de la *Blancaneu* volia utilitzar la versió que s'assemblés més a l'original, és a dir, la versió més antiga en català. Aquesta recerca no va ser fàcil, ja que vaig haver de buscar-lo en diverses biblioteques, però al final el vaig trobar.

Finalment, vull comentar que també estic satisfeta perquè he aconseguit la fita personal que em vaig marcar mentre feia el treball. Es tractava d'escriure un conte a l'estil dels contes tradicionals i així ho he fet. No ha estat tan fàcil com hem pensava perquè he hagut de construir una història poc a poc, però crec que me n'he sortit força bé.

VI-AGRAÏMENTS

Aquest treball de recerca ha estat possible gràcies a l'ajuda i l'interès que han dipositat en mi diverses persones que tot seguit esmentaré.

En primer lloc, vull agrair el suport de la meva tutora, perquè ha estat corregint el treball setmana rere setmana, s'ha preocupat que tingués tots els documents en ordre i perquè durant tot aquest temps m'ha indicat que anés introduint nous apartats al treball. Sense aquest esforç i aquesta dedicació aquest treball no seria el mateix. Ella ha anat polint la forma i el contingut del treball. En definitiva, ha estat el meu punt de referència i la meva guia.

També vull esmentar a la professora de català de primer de batxiller que, encara que aquest curs no sigui docent de l'institut, l'any passat es va preocupar pel meu treball de recerca i també em va donar algunes petites indicacions.

També vull donar les gràcies a cadascun dels diferents autors dels contes tradicionals. Ja que gràcies a la seva escriptura he pogut entendre i conèixer com ha anat evolucionant el conte generació rere generació. A tots els que un dia van decidir escriure contes infantils, per entretenir i enriquir culturalment no només als nens sinó també a les persones de totes les edats. Avui en dia crec que també hauríem d'agrar a aquests autors antics les il·lusions, les pors i les alegries que ens han transmès amb el seus contes durant l'època de la infantesa, i l'afició per la lectura que ens queda com a herència en la nostra època adulta.

Per finalitzar, vull agrair a la meva mare i a la meva àvia els contes que em van explicar i que encara ara recordo perfectament.

Moltes gràcies a totes aquestes persones que acabo d'esmentar perquè han fet possible que el treball de recerca millorés amb els dies.

VII-BIBLIOGRAFIA

✓ **Part teòrica:**

1. SARGATAL, Alfred, *Iniciació al conte literari. Antologia a cura d'Alfred Sargatal*. Editorial Laertes, Barcelona, 1991.
2. www.latradiciónoralyloscuentospopulares.es
3. www.alohacriticon.com/viajeliterario/article90.html
4. www.HermanosGrimm.es
5. www.bibliotecasvirtuales.com/biblioteca/literaturainfantil/cuentosclasicos/andersen.asp
6. Bloom, Harold, *Cuentos y Cuentistas*. Editorial Páginas de Espuma. Colección voces/ensayo, Madrid, 2009.
7. www.autoresdelaliteraturainfantil.es
8. www.estructuradelscontespopulares.es
9. www.estructuradelscontesinfantils.es
10. <http://cvc.cervantes.es/actcult/ilustracion/cuento.htm>
11. www.todosjuntos.com
12. <http://home.coqui.net/sendero/orejita09.htm>
13. <http://webs.ono.com/gsb/relatos.html>
14. <http://sabiasmoralejas.wordpress.com/que-es-una-moraleja>
15. SCHLÜTER, Ana María, *El camino del despertar de los cuentos*. Editorial Ppc. Madrid, 1997.
16. MONTROYA, Víctor, article titulat “El lenguaje simbólico en los cuentos populares” de <http://www.ciudadseva.com/textos/teoria/hist/montoya3.htm>
17. www.viquipèdia.es

18. www.latradicónoralyloscuentospopulares.es
19. www.fabulasyleyendas.es
20. www.materialesdelengua.org/LITERATURA/TEXTOS_LITERARIOS/CUENTOS/contar/clasificacion.htm
21. www.xtec.es/aulanet/ud/catala/textos/exercicis/teoria1.htm#marcador8
22. <http://foro.elaleph.com/viewtopic.php?t=38256>
23. www.ciudadseva.com/textos/teoria/hist/anonimo.htm
24. www.ciudadseva.com/textos/teoria/hist/montoya3.htm

✓ **Part pràctica:**

1. Grimm Germans, *Rondalles de Grimm*, Editorial Joventut, S.A. , Barcelona, 1935
2. *Rondalles. Edició a cura de Sebastià Bech*, Editorial Barcanova, Barcelona, 1990.
3. *Els tres porquets. Un conte anglès*. Traducció: Roser Berdagué. Il·lustracions: Francesca di Chiara. Edicions 62, Barcelona, 2005.
4. <http://www.totcontes.com/contes/69/l-aliga-i-l-escarabat.html>